

Tajima Shinji

Đại Dương Của Gôđi

ĐẠI DƯƠNG CỦA GÔĐI

Nguyên bản tiếng Anh: **Gaudi's Ocean - The Story of a Great Sea Turtle**

Tác giả: **Tajima Shinji**

Người dịch: **Vũ Đức Tâm**

Nhà xuất bản: NXB Kim Đồng

Năm xuất bản: 1996

Thể loại: Truyện khoa học viễn tưởng

Số trang: 155 trang.

* * *

Nguồn: <http://www.thuvien-ebook.com>

Thực hiện ebook: rama123411, thaocom86, may&nui,
Tyty1803, tuaans, ICT

Kiểm tra chính tả và làm lại ebook: hungbc1010

Ngày hoàn thành: 23/4/2015

* * *

Ebook này được thực hiện theo dự án "CHẾ BẢN LẠI
EBOOK CŨ" của diễn đàn TVE-4U.ORG

Mục lục:

- Bể kính, ngôi nhà thân thương
- Một cuộc thảo luận quan trọng trong bể kính
 - Gõđi bắt đầu đóng kịch
 - Ra ngoài đại dương
 - Lại cô đơn
 - Một hòn đảo, một người bạn
 - Cây sự sống ở đâu?

BỂ KÍNH, NGÔI NHÀ THÂN THƯƠNG

“Hừ, hừ, hừ, hừ, hừ.....”.

Gôđi, con rùa biển khổng lồ trong bể kính lớn thuộc công viên giải trí của thành phố, rùng mình trong cái mai rùa to và rên rĩ tuyệt vọng. Rùa tuy to xác nhưng không con vật nào khác trong bể kính nghe thấy nó rên. Tiếng chỉ rên ư ử dưới cái mai to tướng rồi thoát ra thành những bong bóng trắng nổi lên và vỡ ra trên mặt nước.

Gôđi thực đáng để người ta nhìn ngắm, với nhiều hình thù in hằn trên mai và cơ thể, dấu vết của loài động vật chân tơ và tảo biển đã từng bám vào nó. Rùa khể lượn lờ một lát, rồi uể oải vươn cổ, thở dài và lặn sâu xuống trong khi bong bóng thi nhau thoát ra từ miệng nó.

“Ôi khi nào ta mới được trở về đại dương mà ta đã từng sống thừa xưa nhỉ? Ta mong muốn được bơi lội tự do trên biển cả biết nhường nào! Giá mà ta được khỏa chân trong nước đại dương với ánh mặt trời rực rỡ quanh ta, ước gì ta được sống ở đó dù chỉ một ngày... Cái bể kính chết tiệt này! Tất cả những con người kia đến đây để nhìn chòng chọc vào chúng ta và cười cợt, thật kinh tởm! Những bạn bè của ta ở đây, bơi quanh quẩn rồi đập đầu vào bức tường kính bao quanh - chính họ cũng thấy khó chịu về hành vi của con người. Những chuyện này làm gì có trong đại dương mà ta đã từng sống. Ôi, bằng mọi giá ta phải trở về nơi ấy, bằng cách nào cũng được...”.

Gôđi uể oải leo lên một hòn đá và nằm ở đấy, rên rĩ, tuyệt vọng than vãn, nước mắt lã chã tuôn rơi.

*

* *

Bể kính này được đặt trên tầng thứ 100 của một ngôi nhà chọc trời ở thủ đô, phía ngoài, ngọn đèn neon quảng cáo làm nổi bật hàng chữ “Bể kính Người mẹ thiên nhiên”. Nó được giới thiệu như là nơi mà các kì quan thiên nhiên vĩ đại

tận đáy đại dương được đưa lên tận trời cao”. Hàng ngày, rất nhiều người đi thang máy cực nhanh lên đó rồi chen chúc nhau vào thăm khu bể kính.

Được ngắm nhìn những con vật vốn ở đáy biển hiện đang sống cách mặt đất những 100 tầng lầu thì quả thú vị quá đi chứ. Trò giải trí này thành công đến mức người ta dự kiến xây một vườn thú lớn trên nóc của một ngôi nhà cao 150 tầng. Tuy nhiên, cũng có nhiều ý kiến khác nhau về việc này. Một công nhân lên cao hay bị chóng mặt nói với ông giám đốc công viên giải trí: “Nhưng mà, nếu động vật được đưa lên một vườn thú quá cao so với mặt đất thì phải chẳng ngay đến con hươu cao cổ cũng thấy chóng mặt?”.

“Bậy nào!”. Ông giám đốc nói. “Hươu cao cổ sinh ra vươn cái cổ dài nên có thể nhìn được rất xa. Từ trên độ cao của tầng 150, một con hươu cao cổ hẳn vui thích vì nó có thể nhìn đến tận châu Phi”. Rồi ông ta vung tay đe dọa các nhân viên:

“Mọi người nghe đây, những con vật trong vườn thú cảm thấy dễ chịu hay bất hạnh không phải là điều chúng ta phải bận tâm. Công việc của chúng ta là sử dụng loài vật để làm cho cuộc sống của con người ngày càng thú vị hơn. Một vườn thú là nơi để làm việc ấy”.

*

* *

Đêm đêm, con rùa khổng lồ, trong bể kính trên tầng lầu thứ 100 có thể ngắm nhìn thành phố. Những ngọn đèn nông nhấp nháy đâu đó trong khoảng tối đen dưới kia trông cô đơn quá. Con người sống trong một thế giới lạ lùng... đại dương con người đang sống... đại dương mà loài rùa biển đang sống... Đầu óc Gôđi ngổn ngang những ý nghĩ đủ loại nên... Bong bóng trắng và bọt vẫn tiếp tục thoát ra từ miệng nó, cái cơ thể to lớn rung lên vì nó liên tục thở dài ngao ngán.

Cái bể kính nơi Gôđi sống cũng là nhà của nhiều loại cá được mang về từ vùng biển phía nam. Đặc biệt có nhiều cá đuôi vàng và cá thu. Hàng ngày, chúng tụ tập bơi lội và

nhảy múa thành từng bầy rất đẹp mắt. Ngay cả điều đó cũng không làm cho con rùa khổng lồ thôi thở dài và rên rỉ.

Bong bóng và bọt thoát ra từ miệng Gôđi có mùi khó chịu. Lúc đầu bầy cá còn bông đùa về điều ấy, nhưng ngày lại ngày, nước trở nên bị ô nhiễm ngày càng nặng hơn với thứ váng trắng mặn và hôi thối. Một hôm, con cá lớn nhất trong bể, một con đuôi vàng với cái vây lưng lầy, nói với bầy cá tụ tập quanh nó.

“Quả là buồn khi chứng kiến cảnh ấy. Chúng ta ở trong bể này đều là bạn của nhau, thế mà một trong số chúng ta, rùa Gôđi khổng lồ hình như đang đau khổ vì nỗi niềm gì đó. Ai biết lí do, hãy kể cho mọi người nghe đi!”.

Một con cá thu to nhanh nhẩu đáp.

“Ông ta chỉ tự than thân trách phận thôi, nhưng nếu ông ta cứ tiếp tục thải ra những giọt nước mắt cùng với bong bóng và bọt ở trong cái bể kính nhỏ bé này thì có lúc chúng ta sẽ không thể hít thở được nữa. Thế mà nước trong bể này có phải chỉ dành riêng cho ông ta thôi đâu”.

Cá đuôi vàng đầu đàn yên lặng nghe, rồi nhìn khắp lượt bầy cá.

“Phải rồi, đúng là như vậy, nhưng ở đây có ai biết vì sao mà ông rùa đến nông nỗi này không? Nếu chúng ta không mau mau làm cái gì đó, tất cả nước mắt và bong bóng ấy sẽ tác hại đến cơ thể chúng ta. Tôi nghĩ không ai trong chúng ta lại thích ốm đau”.

Miệng cá đuôi vàng đầu đàn khép lại và cái vây lưng trên lưng dựng lên. Như thể có hiệu lệnh, những con cá bơi quanh nó bỗng ngừng lại, mở miệng và bắt đầu nói chuyện với nhau. Đúng vậy, chúng mở rộng miệng và nói lớn tiếng, nhưng chẳng có ai đứng quanh bể kính nhận ra điều đó. Con người hình như nghĩ rằng cá luôn đóng và mở miệng nên họ chẳng bao giờ để ý để mà thốt lên: “Ôi, lũ cá lại đang chép môi kia kìa!”. Dẫu sao, con người chẳng biết gì về tiếng nói của loài cá.

Một con cá đuôi vàng trẻ, khỏe nói:

“Hãy hỏi thẳng ông ta. Ai đó phải hỏi Gôđi tại sao ông khóc. Nếu có điều gì mà chúng ta có thể làm để cho ông ta cảm thấy dễ chịu hơn thì...”.

Không ngừng đảo mắt nhìn quanh, cá đuôi vàng đầu đàn nói chen vào. “Phải, anh nói đúng lắm. Tôi đã nghe một số nói về ông ta như một người hay phàn nàn, hoặc như một kẻ dằn độn tham ăn, nhưng nếu quan sát kỹ lưỡng, ta sẽ thấy đó là một sinh vật khỏe mạnh, rất giỏi chịu đựng”.

Một con cá trẻ đuôi vàng khác cười nói: “Hãy nhìn xem làm thế nào mà ông ta ngồi đó vươn cổ ra rồi kéo đầu thụt vào trong cái mai to lớn? Ôi, chắc không ai trong bể kính này tài giỏi bằng. Chẳng dễ gì quyết định xem ai trong chúng ta đến gặp và hỏi chuyện ông ấy”. Những con cá khác cười, đung đưa và đâm bổ vào nhau trong bể kính.

Một vài tiếng sau - hình như thời gian trôi đi ở dưới nước khác thời gian trôi đi trên cạn - những đám đông người ra về với vẻ mặt hài lòng sau một ngày thăm khu công viên giải trí. Bỗng yên lặng bao trùm như thể bầu không khí trong công viên đang khiêm nhường chào đón đêm tối đang đến. Một làn gió dịu mát thổi trên bầu trời phía trên ngôi nhà chọc trời và vầng trăng tròn tỏa sáng xuyên qua những đám mây trôi theo gió. Bầy con ngỗng trời bay ngang qua bầu trời cao, phía trên của thủ đô tấp nập, bầu trời trải ra vô tận về bốn hướng. Đêm tối đang chuẩn bị chuyển viêng thăm hàng ngày của mình.

Đêm buông xuống và bầy cá vẫn chưa chọn được ai sẽ đến gặp rùa khổng lồ để hỏi lý do tại sao rùa khóc. Đó không phải là một việc dễ giải quyết.

Nếu cá đuôi vàng đầu đàn thân chinh đến, rùa có thể cảm thấy rằng lũ cá đang làm ầm ĩ lên về mình và rùa có thể nổi giận hoặc chí ít cũng không chịu nói năng gì. Tất nhiên, cá thu đầu đàn cũng có thể đến gặp, nhưng không, không ổn tí nào. Ai cũng biết rằng cách nói năng của cá thu chỉ tổ làm cho rùa điên tiết lên mà thôi.

“Vậy thì”, ai đó gợi ý, “tại sao ta không cử một chú cá con làm đại diện nhỉ?”. Một nhóm các vị phụ huynh cá con lập

tức nhao nhao phản đối, bơi ngược, bơi xuôi rất nhanh.

“Nói thế mà nghe được à? Thử nghĩ tới cái có thể xảy ra đối với bất cứ đứa nào trong lũ cá con bé bỏng của chúng tôi nếu như chúng phải đối mặt với con rùa dữ tợn ấy. Ông bạn Gôđi của chúng ta tươi cười, thoải mái và dễ thương với bất kì ai khi dạ dày đã đầy, nhưng khi đói thì miệng và mắt ông ta có vẻ rất khác. Ai có thể khẳng định liệu những giọt nước mắt ông ta đang khóc kia là thực?”. Một cá thu mẹ tuổi sồn sồn nói toáng lên: “Chí phải, rùa có vẻ tỏ ra chậm chạp và vô tư lự, nhưng thực ra thì ông ta có tính khí hung bạo đáng sợ lắm”.

Vậy thì ai có thể đến gặp Gô đi? Đó là vấn đề làm bầy cá bối rối.

“Đừng bàn cãi vớ vẩn nữa!”. Một chú cá thu vẻ lạnh lợi ve vẩy đuôi tỏ ý sốt ruột. “Hỏi về nỗi phiền muộn của một con rùa để mà làm gì kia chứ? Chỉ có rùa mới hiểu rùa mà thôi. Nỗi phiền muộn của họ khác chúng ta. Thử nhìn xem, cơ thể chúng ta cũng khác xa cơ thể họ...”.

“Nhưng hãy nghe lão nói đây”, một lão cá đuôi vàng yếu ớt nói chen vào, “vì tất cả chúng ta đều cùng sống và chết trong cái bể kính này nên về mặt tinh thần cũng như kinh nghiệm sống, bằng cách này hay cách khác chúng ta gần bó với nhau. Chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau làm cho cuộc sống dễ chịu hơn. Vì sao vậy, mới hôm nọ lão được nghe một chú trai tâm sự về những vướng mắc của nó...”. Giọng nói ngắt ngứ, đứt quãng, yếu dần rồi kết thúc bằng một chuỗi bong bóng.

Vèo! Một con cá đuôi vàng mạnh khỏe, có thân hình trung bình vẩy đuôi nhẩy vọt ra trước bầy cá: “Được rồi, tôi sẽ đi. Tôi sẽ làm bất cứ gì cần thiết để giúp người bạn đau khổ của chúng ta. Ngay cả khi không đặt nhiều câu hỏi, ai chịu khó lắng nghe người gặp hoạn nạn cũng biết được tại sao người ấy khóc. Như vị cô lão vừa nói, ai cũng cần có người để thổ lộ. Tôi cho rằng ông rùa hiện đang cô đơn”.

Bầy cá tròn mắt ngạc nhiên. Con cá đuôi vàng vừa xung phong làm đại diện cho cả bầy vốn lặng lẽ, hay thui thủi

một mình, trầm tư mặc tưởng dưới một hòn đá trong khi những con cá khác bơi lội tung tăng và nhảy múa thành đàn. Tất cả cũng biết tên nó là Pulu, nhưng hiếm có ai lại nói với nó nhiều hơn câu: "Xin chào!". Chắc chắn nó là một cá nhân không bình thường trong xã hội loài cá, nơi mà mỗi ràng buộc bầy đàn mạnh hơn bất cứ cái gì khác.

Bầy cá rất hài lòng khi nghe con cá đuôi vàng kì lạ này phát biểu và giải quyết dứt điểm việc ai sẽ đi gặp ông rùa, đến mức mà tất cả cá đuôi vàng và cá thu đều khua vây và biểu lộ sự vui mừng tột độ.

"Chúc cho sứ giả của chúng ta bên cạnh rùa Gôđi không lồ thành công và trường thọ!". Rồi tất cả đi ngủ, mệt mỏi nhưng trong lòng thấy nhẹ nhõm.

*

* *

Pulu cho rằng ông rùa sẽ chẳng nói gì nếu như có những người khác quan sát và lắng nghe, vì vậy nó quyết định đợi cho tất cả đi ngủ rồi mới bơi về phía rùa Gôđi. Từ đầu này đến đầu kia của bể chỉ có mười mét thôi nên nó bơi loáng cái là đến.

Dù đã nửa đêm, nhưng Pulu vẫn nhìn thấy đôi mắt đỏ sừng phồng của Gôđi và cái cổ vươn ra để thỉnh thoảng thò đầu ra hoặc thụt đầu vào trong mai. Để làm cho rùa Gôđi vui và cũng để làm cho ông ta thấy dễ chịu hơn, Pulu quẫy nhanh ba cái trong vùng nước trước mặt rùa. Gôđi nhìn con cá, và có lẽ vì quá mệt mỏi do khóc than nên tỏ ra cáu kỉnh.

"Này, chú nhóc đuôi vàng kia, giữa đêm hôm khuya khoắt này, chú làm gì ở đây thế hả? Nếu chú muốn xem ta khóc thì hãy trở lại đây vào ban ngày nhé. Ta cứ tưởng rằng chỉ có con người mới thích thú điệu cợt ta, hóa ra cả chú mày nữa. Hãy mau cuốn xéo đi, kéo đừng có trách ta". Nước mắt rùa trào ra rơi cả vào mõm làm nó tắc nghẹn và nói lắp bắp.

"Ôi, bác nhầm rồi đấy". Pulu nói. "Tôi đến đây vì thực lòng thấy lo lắng cho bác, bác rùa biển khổng lồ Gôđi ạ. Chúng tôi đã bàn bạc với nhau về việc ấy và tôi đã được cử làm đại diện cho bầy cá".

“Gì cơ? Nhưng mà chú đến đây để làm gì nhỉ?”.

“Bác rùa kính mến ơi, sao bác than khóc nhiều thế? Ai cũng cảm thấy những giọt nước mắt của bác gây phiền toái cho họ, còn tôi thì tôi không thể chịu được cảnh một người bạn trong cùng bể kính khóc than thảm thiết như vậy”.

Rùa im lặng. Pulu dám chắc đã nhìn thấy vẻ nghi ngờ trong đôi mắt đỏ ngầu của rùa, rồi lời nói tuôn ra từ miệng Gôđi.

“Ôi, đại dương, đại dương! Tôi phải trở lại đại dương, trở lại ngay! Ôi, tôi không thể nào sống ở trong cái bể kính này được nữa. Bất cứ đâu, bất cứ đâu, giá như ai có thể cứu ta thoát khỏi cái nhà tù bể kính đáng nguyền rủa này nhỉ...”. Giọng nó lạc hẳn đi và nước mắt lại tuôn trào. Nó nghẹn ngào và tiếp tục nói: “Làm sao mà người ta lại bị sống giữa những bức tường bằng bê tông do con người làm ra nhỉ? Trước mắt chúng ta là tấm kính trong, chả khác nào một cái rèm cứng nhắc và lạnh lẽo. Biết bao lần ta cứ tưởng có thể chạy trốn về đại dương, nhưng rồi chỉ bị va đầu vào tấm kính ấy!”.

“Tại sao con người lại muốn nhốt loài vật chúng ta trong những bể kính và vườn thú, họ đứng đó và nhìn chúng ta thì có gì thú vị nhỉ? Nếu sự việc diễn ra ngược lại thì sao nhỉ? Chẳng hạn như, sẽ ra sao nếu da họ bị lột ra để làm mặt trống để khi đánh vào phát ra những tiếng kêu nghe thật buồn tẻ, hoặc chúng ta cắt tóc họ để bện thành thì sao nhỉ? Chúng ta cũng có thể ăn thịt mềm của con cá họ và những người trẻ trung, nấu súp bằng thịt dai ngoắc của những người có tuổi, chia lìa đàn ông và đàn bà, cân rồi bán thịt họ trong chợ. Hẳn là con người đã làm nhiều việc như thế đối với các sinh vật khác suốt trong lịch sử dài lâu của họ”.

“Tôi cho rằng việc độc ác nhất có thể làm đối với con người là nhốt họ vào trong những vườn thú để cho động vật chúng ta có thể nhìn chòng chọc vào họ, cười đùa và chỉ trỏ vào họ, những kẻ đang thở hồn hển trong những cái cũi chật hẹp còn chúng ta thì ăn kem và đi lại thoải mái. Có thể con người mới hiểu được sự cực khổ của cuộc sống trong

một vườn thú hoặc trong một bể kính... nhưng mà không tất nhiên là không đâu, ngay cả như thế làm sao mà họ có thể hiểu được cơ chứ, vì họ chỉ là những con người mà thôi!

“Ôi, tôi vẫn còn nhớ như in biển xanh lấp lánh thân yêu ấy, sóng đại dương trải ra vô tận ấy! Tôi sẵn sàng hi sinh thân mình để chỉ cần được một lần nữa bơi lội ở nơi không có tường bao quanh...”.

Pulu gật đầu, thực sự vui lòng vì những điều Gôđi vừa nói. “Làm sao mà chúng tôi biết được rằng bác mong muốn trở về đại dương cơ chứ? Ngay cả ông bà chúng tôi cũng dạy rằng không có nơi nào trên đời này lại tuyệt vời bằng cái bể kính này. Bác Gôđi thân mến, tất cả chúng tôi đều lo lắng cho bác. Hãy nói cho chúng tôi biết có cách nào để giúp đỡ bác. Hợp lực lại, loài cá chúng tôi có thể làm nên được cái gì đó. Suy cho cùng thì con rùa trong bể kính chúng ta là... bất bình thường nhất...”. Pulu bỗng ngậm ngay miệng lại vì cảm thấy đã chót lờ lời.

“Bất bình thường, chú nói vậy hả?! Một sinh vật bất bình thường, đồng bóng, chú định nói vậy phải không? Loài cá các người thường lắm điều và nói những điều xúc phạm nhất. Chú chỉ là một con cá nhỏ bé thế mà dám đến đây để định cứu ta ra khỏi bể kính này - thật ngu xuẩn! Ta đã biết tổng cái ý nghĩ ngu ngốc của loài cá các người về cái bể kính này - các người cho rằng cuộc sống ở đây là rất êm đẹp, giống như trên thiên đàng vậy. Vậy, hãy nghe ta nói đây, so với đại dương bao la thì cái bể kính này chỉ là một cốc nước nhỏ bé tù túng và tanh hôi!”.

Chú cá đuôi vàng bị sốc. “Sao?! Cái công viên giải trí tuyệt vời này và bể kính của chúng ta mà lại tù túng và tanh hôi ư?! Bây giờ thì ai đang nói quàng nói xiên ấy nhỉ? Giờ tôi mới hiểu tại sao mọi người đều chế giễu ông đấy, ông Gôđi ạ. Ông đã được nghe chưa nhỉ? Chúng tôi đã đặt ra một bài hát ca ngợi ngôi nhà tuyệt vời của chúng tôi, vì không đâu cuộc sống tốt đẹp hơn. Ông hãy nghe nhé!

Dưới ánh đèn điện rực rỡ

Chúng ta sinh ra trên đời

*Nơi đây lúc nào cũng thế
Sướng vui, không có đói nghèo
Hài hòa chúng ta chung sống
Tuyệt vời, chẳng có cãi nhau
Bể kính, ngôi nhà chúng ta
Bể kính, ngôi nhà thân yêu...”.*

“Thôi, đủ rồi đấy! Chú định an ủi tôi bằng bài hát ấy hả? Chú thực sự cho rằng chú có thể giúp tôi được ư? Cái tôi muốn không phải là sống trong cái hộp bằng kính và bê tông này do con người làm ra. Tôi phải trở lại với thiên nhiên đích thực, chú hiểu không?”.

“Thiên nhiên đích thực?”.

“Phải, phải rồi! Thiên nhiên đích thực không hề giống tí nào cái nơi tù hãm và hôi hám này. Loài cá các vị hình như cho rằng các vị được tự do, hàng ngày bơi lội tung tăng trong cái bể kính này, nhưng... thật không thể so sánh đại dương bao la với nơi này. Những ý nghĩ của loài cá các vị...”.

Rùa nói hăng say tới mức quên cả than khóc.

“Hãy nhìn tảng đá này. Nó không phải là đá thật mà được làm bằng chất dẻo. Nó được đặt ở đây rất nhiều năm rồi mà không có lần nào bị vỡ hay nứt mẻ gì cả, và cũng chẳng có loài tảo biển nào có thể mọc được trên nó. Hãy nhìn này, cây tảo biển này cũng không phải thật. Năm tháng qua đi nhưng nó chẳng lớn lên tí nào. Anh bạn nhỏ hiểu chứ? Sinh ra và lớn lên trong cái thế giới nhân tạo này làm sao mà các vị hiểu được nhỉ? Thiên nhiên đích thực sống động. Nó mọc lên, nó vận động, nó đổi thay. Hãy tin tôi đi chú cá đuôi vàng, nếu như chú được tận mắt nhìn thấy vẻ đẹp và những kì quan thiên nhiên trong đại dương, chú hẳn sẽ lấy làm vui sướng lắm đấy. Nếu không được sống ở một nơi như thế, làm sao chú có thể nói là mình đã từng sống? Chú chả biết gì cả, ấy thế mà chú dám nói những điều hết sức nực cười”.

Chú cá đuôi vàng lúc này đã chót ăn nói sỗ sàng với Gôđi, nên bây giờ đang ngượng ngùng chịu mắng. Nó run sợ, dẫn đo giây lát, rồi can đảm trở lại.

“Bác rùa kính mến, hãy nói cho tôi biết, nếu bác thoát khỏi bể này trở về với đại dương thì bác có thực sự hạnh phúc không? Như vậy chắc bác không khóc nữa chứ?”.

“Ôi, tất nhiên rồi. Sao chú lại hỏi vậy nhỉ? Cách đây bốn mươi năm, tôi đã bị người ta đem bỏ vào bể kính này. Đầu tiên, chính bản thân tôi cũng cho rằng đây là thiên đường. Đúng như trong bài hát lúc này, hàng ngày vào giờ nhất định, có tôm và cá con cho tôi ăn. Nhiệt độ trong bể được duy trì ấm quanh năm và mỗi khi tôi ốm là có thuốc trộn vào trong thức ăn. Quả là tôi đã nghĩ rằng mình sướng như tiên”.

“Nhưng, từ lâu rồi tôi nhận ra rằng trên đời đâu chỉ có ăn no, ngủ kĩ. Chỉ thực sự sống khi ta được sống trong một thế giới tự do, thế giới thiên nhiên.

“Ôi, thật đau khổ khi phải sống ở nơi này!”.

“Hàng ngày, phải đối mặt với biết bao con người chỉ tỏ, nhìn chòng chọc vào mình đã khiến tôi phát điên lên rồi. Bao giờ, bao giờ tôi mới lại được nhìn thấy đại dương thân yêu? Bơi lội trong đại dương bao la lấp lánh dưới nắng trời, duỗi thẳng chân và đi bất cứ đâu tôi muốn... Tôi sẵn sàng từ bỏ mọi thứ, sẵn sàng làm mọi thứ. Tôi phải trở về quê hương mình. Ôi, có ai làm gì được không nhỉ?”.

Con rùa biển khổng lồ Gôđi tuyệt vọng đập chân trước vào tường kính, rồi lại lặng lẽ nằm xuống và nước mắt lại tuôn rơi.

MỘT CUỘC THẢO LUẬN QUAN TRỌNG TRONG BỂ KÍNH

Giờ đây khi đã biết lí do tại sao Gôđi khóc, Pulu liền vọt trở về phía bên kia của bể kính. Ánh nắng ban mai rọi chiếu khu công viên giải trí, mang đến một cảm giác mới mẻ. Tòa nhà chọc trời hiện trở thành một cái tháp lấp lánh trong bầu trời buổi sớm.

“Tôi đã tìm ra rồi! Tất cả hãy dậy đi để nghe lí do tại sao ông rùa Gôđi khổng lồ khóc!”.

Cá đuôi vàng và cá thu búng tỉnh giấc khi nghe tiếng hét đầy phấn khích của Pulu. Chúng ngủ rải rác đó đây trong những hốc đá và góc của bể kính. Đầu tiên, khi vẫn còn ngái ngủ, chúng không hiểu tại sao con cá đuôi vàng này vốn lặng lẽ lại trở nên phấn khích làm vậy. Cá đuôi vàng đầu đàn lập tức hô hào tất cả tập hợp và cuộc họp buổi sáng sớm bắt đầu.

“Pulu khá lắm. Bây giờ nếu chúng ta có thể làm cho rùa thôi khóc thì cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn cho tất cả chúng ta ở đây. Hãy nói xem, lí do tại sao?”.

“Vâng, tôi đã phát hiện ra lí do, thế nhưng... Mọi người biết không, hình như ông rùa khổng lồ Gôđi muốn rời bể kính ra đi. Ông nói rằng ông luôn luôn nhớ về thế giới tự nhiên của đại dương mà trước đây ông đã từng ở, và rồi ông sẵn sàng hi sinh thân mình để có thể được trở về đại dương của ông”.

Cá thu đầu đàn lộn đi lộn lại, chép miệng liên tục rồi thét lên ngắt lời Pulu:

“Sa...o?! Ông rùa khổng lồ không những là một sinh vật kì dị mà còn nghĩ về những điều điên khùng nhất. Làm sao mà ông ta cho rằng có thể thoát khỏi cái bể kính này ở tít trên cao trong cái nhà chọc trời này? Tôi không muốn nghe thêm tí nào những chuyện ngu ngốc như vậy. Bởi vì, tôi

cũng biết thừa cái đại dương mà ông ta nói tới, nhưng chỉ nghĩ đến thôi cũng làm tôi rùng mình”. Cá thu đầu đàn run rẩy toàn thân tới mức lao đảo cả người.

“Đúng thế, tôi đã sống ít năm dưới đáy đại dương bao la, vì thế tôi biết hết thảy mọi chuyện. Đó là nơi ghê sợ nhất. Chúng tôi đã phải chia sẻ đại dương cùng với rắn độc, và bị cá mập săn đuổi với hàm răng sắc nhọn của chúng cắn vào đuôi. Thật là một thế giới đầy lo âu và chết chóc! Rồi những con cá chình với hàm răng còn đáng sợ hơn là nọc độc rắn biển, bất ngờ lao ra từ những hang hốc đá...”. Giọng cá thu đầu đàn lắng dần xuống.

“Nhưng, thưa bác cá thu, ông rùa khổng lồ Gôđi chẳng hề nói gì về những cái đó. Đáy đại dương là nơi mà mọi người sống đầy sinh lực, tự do hoàn toàn. Bởi vì ngay cả những tảng đá to cũng lớn lên trông thấy”.

“Trời, ông ta phịa ra những chuyện như thế cơ đấy!”. Vợ cá thu đầu đàn hét toáng lên. “Thử hỏi, chúng ta đang sống trong bể kính này có sinh động và đầy sinh lực không? Như thế này này, nhìn xem, tôi cũng sinh động như bất kì ai đấy chứ”. Nó giương vây lưng và khua tất cả những cái vây khác một cách điên cuồng, vừa cười to hết cỡ. Tất cả những con đuôi vàng và cá thu ở xung quanh cá thu đầu đàn đều gật đầu tán thưởng và tất cả bắt đầu cười đùa, chế giễu Gôđi cùng với giấc mơ điên khùng của nó.

Cá đuôi vàng đầu đàn lắng nghe những lời đàm tiếu và cười đùa ấy, rồi một cách nhẹ nhàng nhưng kiên quyết, nó bảo bầy cá im lặng.

“Xin tất cả hãy yên lặng một chút nào. Bản thân tôi cũng đã từng sống một thời gian dài trong đại dương trước khi đến đây. Tôi hiểu tâm trạng của ông rùa khổng lồ, và những điều ông ta nói. Càng về già, tôi càng thấy không thích cái thùng bằng kính và bê tông này cùng với những cây tảo biển bằng chất dẻo. Đúng như ông rùa nói, biển cả là một nơi tuyệt vời. A, có thể bơi xa chừng nào mà ta muốn. Có thể nói, xa tới bất cứ đâu”.

Những con cá trẻ há hốc mồm nghe.

“Đại dương là một nơi tự do. Có rất nhiều sinh vật nhỏ bé sống ở đó tới mức để no bụng ta chỉ việc há mồm ra trong khi bơi lội đây đó”.

Một chú cá xinh xinh kêu lên: “Tôi cũng vậy! Giống như bác cá đuôi vàng đầu đàn và bác rùa khổng lồ, tôi cũng muốn ra ngay đại dương”.

“Nhưng, hãy khoan. Thế giới thiên nhiên tự do cũng có mặt trái của nó. Đó là nơi chỉ kẻ mạnh mới sống sót, và thật không dễ gì biết được ai thực sự mạnh hơn, ai cuối cùng sẽ sống sót. Mọi người biết không, cá bé ăn những sinh vật trôi nổi nhỏ xíu, cá lớn nuốt cá bé, cá mập nuốt cá lớn...”.

“Đúng vậy”, một con cá trong bầy nói lớn, “và rồi ngay cả cá mập, loài cá dữ tợn và mạnh khỏe ấy cũng bị con người bắt và ăn thịt, và con người...”.

“Cuộc thảo luận của chúng ta đã hơi lạc đề rồi”, cá đuôi vàng đầu đàn nói: “Nhưng, dù sao chẳng nữa, chị cá thu ạ, nếu chị chỉ một lần được tự do bơi lội trong đại dương mênh mông, tôi dám chắc chị không còn hài lòng đến thế với cuộc sống trong cái bể kính bằng bê tông này. Tóm lại, ông rùa Gôđi đã cảm thấy rằng sống mà ngày nào cũng chỉ có ăn no, ngủ kĩ thì suy cho cùng không phải là sống thực sự. Tảo biển bằng chất dẻo, những tảng đá rờm, ánh đèn điện... nghĩa lí gì so với vẻ đẹp thật sự, với mùi vị thực sự của biển cả với ánh nắng trời và gió tự nhiên? Tất nhiên, cuộc sống trong một thế giới mà chỉ kẻ mạnh mới sống còn có thể đáng sợ thật, nhưng ông bạn rùa của chúng ta chỉ cần thụt vào trong mai là tránh được mọi hiểm nguy, vì thế tại sao ông ta lại không muốn trở lại đại dương kia chứ? Thú thực, đôi lúc tôi cũng mong muốn trở lại nơi ấy”.

Lời lẽ của cá đuôi vàng đầu đàn chứa đầy những tình cảm chân thật về những ngày xưa êm ái ấy khiến cho cá thu đầu đàn chỉ còn biết lặng im suy ngẫm. Không khí yên tĩnh bao trùm cho tới lúc Pulu không còn giữ được kiên trì nữa.

“Phải rồi, nhưng, nhân danh thần Hải vương, chúng ta sẽ làm gì để giúp ông rùa chứ? Chúng ta vẫn chưa có cách để làm giảm nỗi phiền muộn của ông rùa khổng lồ? Hãy giúp

ông ta thoát khỏi đây để trở về với đại dương xa xôi của ông”.

Đến đây, cá đuôi vàng đầu đàn khua vây yếu ớt. Lần này, nó nói với vẻ kém hào hứng.

“Nói thì dễ đấy, nhưng làm thế nào bây giờ? Ngay cả thoát khỏi công viên giải trí này chúng ta cũng không dám nghĩ tới. Tất nhiên, ông rùa khổng lồ có chân để đi, nhưng liệu có phép màu nào giúp ông ta kéo lê cái mai to tướng xuống 100 tầng lầu để thoát khỏi cái nhà chọc trời này không nhỉ?”.

“Ôi, điều đó có nghĩa là chúng ta sẽ phải tiếp tục sống mãi mãi ở đây trong bể kính với nước mắt của rùa? Chỉ cần ở bên cạnh người nào khóc lóc thảm thiết đến thế...”.

“Hãy chịu khó suy nghĩ đi, được không?”. Cô của cá thu đầu đàn càu nhàu. “Nước mắt của rùa và nước mắt chúng ta là hai thứ khác nhau. Chúng ta coi như không có ông ta ở đây. Nhưng tốt hơn là bắt ông ta không được khóc nữa...”.

Pulu nói chen vào.

“Tôi cho rằng tất cả chúng ta sống ở đây đều là bè bạn của nhau. Tôi nghĩ nếu hiệp lực lại, chúng ta có thể làm được cái gì, nhưng liệu có ích gì...”.

Pulu chán nản bỏ lưng câu. Một con cá thu nhỏ gần đó bắt đầu gật đầu lia lịa.

“Thế này có được không? Ai đó thực sự hiểu biết đại dương, như bác cá thu đầu đàn hoặc bác đuôi vàng đầu đàn chẳng hạn, đến gặp chia sẻ với ông rùa những kỉ niệm thú vị của cuộc sống đại dương để làm cho ông ta thấy dễ chịu hơn, được không?”.

“Đó chưa hẳn là điều hay”, cá đuôi vàng đầu đàn nói, “vì nó có thể chỉ làm cho rùa khổng lồ cảm thấy bất hạnh hơn mà thôi. Mơ ước về tương lai giúp ta có thêm nghị lực, nhưng nghĩ về những giấc mơ đã qua có thể làm ta thấy nản lòng”.

“Vậy thì ta phải làm gì bây giờ?”.

Đến đó, cả bầy cá dưới đáy cái bể kính này ngẩn ra suy nghĩ. Lúc này công viên giải trí tràn ngập ánh nắng ban

mai, thế mà chúng vẫn chưa hề ăn sáng.

Bỗng, cát phía dưới chúng chuyển động, và một con cua bò ra với cái mai to - tất nhiên không thể so với mai rùa được - khua càng và tiến đến trước bầy cá.

"Gì thế này, tôi tự hỏi, mới sáng ra mà sao đã âm ỉ thế này? Tôi thường nhận thấy loài cá các vị luôn mở và khép miệng lại, và tôi cũng đã nghĩ các vị luôn đang chép miệng khi nghĩ tới bữa ăn. Nhưng chỉ quan sát miệng các vị như thế không thể biết được trong óc các vị đang nghĩ gì, đúng thế không? Tuy nhiên, nếu có vấn đề gì, tôi có thể có những lời khuyên mà các vị có thể cần đến. Trong bể kính, chúng ta phải tương trợ lẫn nhau, đúng thế không nào? Nếu không, làm sao sống nổi".

Cua tuôn ra một tràng bong bóng bay lên vỡ ra trên mặt nước.

"Ông bạn cua ơi, điều tôi muốn biết là làm sao ta có thể ra khỏi bể kính này". Cá đuôi vàng đầu đàn nói.

Cua từ từ hạ đôi càng xuống, đặt trên cát. "Ông muốn nói là cá đuôi vàng các vị cũng muốn thoát khỏi đây ư?".

"Không phải chúng tôi. Chúng tôi hoàn toàn hài lòng ở đây, trong cái bể kính này. Đó là ông rùa khổng lồ Gôđi mà ông bạn nhìn thấy đang khóc than ở đằng kia kìa. Ông ấy bảo ông muốn trở về với thiên nhiên, và rồi thì ở đây ông ấy thấy buồn biết bao! Bọn cá chúng tôi không biết tính sao, nhưng làm sao mà một con rùa to như thế có thể qua mặt được những con người ấy để thoát ra khỏi cái nhà chọc trời cao những 300 mét so với mặt đất? Bởi lẽ, đối với ai nặng như vậy, có lẽ phải cần tới mười nghìn con hải âu hợp sức lại để nâng rùa lên rồi đưa nó cùng bay đi. Làm gì có chuyện ấy ở đây".

Tất cả bầy cá cười phá lên, nhưng ông bạn cua im lặng trong giây lát với vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ.

"Chà, ấy thế mà thật là đơn giản, thật đơn giản kia đấy". Cua vẩy cái càng dài trong nước vẻ tự tin. Nó tóm được một cọng cỏ và chẻ ra làm đôi.

“Đối với rùa khổng lồ Gôđi, dễ lắm. Dù có vẻ vô danh tiểu tốt, nhưng tôi rất hiểu sự đời. Con người cho rằng chúng ta chỉ đơn thuần tồn tại ở đây chẳng nghĩ ngợi gì cả, nhưng từ đáy bể kính này, tôi có thể quan sát toàn bộ cuộc sống”.

“Nhưng thưa bác cua, thưa bác”, Pulu cắt ngang, “Ta phải làm gì cho ông rùa Gôđi ạ?”.

“Ông ta chỉ việc giả vờ ốm. Một số bạn cua của tôi đã làm như vậy, và đã thoát khỏi nơi đây. Các vị cũng biết là nếu có một thành viên bị ốm trong bể có thể làm ô nhiễm nước, vì vậy con người chúa ghét bệnh tật của chúng ta. Tuy nhiên, tôi không thể không nghĩ rằng hai bạn cua của tôi ra khỏi đây chỉ để trở thành món ăn trong bữa tiệc của con người mà thôi. Hình như diễn xuất tôi chỉ làm cho con người điên tiết lên và họ cảm thấy họ đã bị lừa. Nếu phải đóng kịch đối với con người, ta phải diễn xuất cho hoàn hảo”.

“Một số loài cá các vị có màu sắc và hình dáng giống như đá hoặc tảo biển, và một số còn có thể thay đổi màu sắc tùy ý muốn, nhưng thật không may, con người đã biết tất cả những cái đó. Bây giờ đối với rùa khổng lồ... ông ta có thể tìm cách để dựng lên một màn diễn thật có sức thuyết phục. Dù sao chẳng nữa, những sinh vật to lớn như ông cũng biết cách xoay xở, ngay cả khi họ diễn không khá lắm”.

Cua đi xiên ngang vài bước rồi tiếp tục nói, nét mặt cho thấy nó tự cho mình là quan trọng biết ngần nào.

“Nhưng giờ đây, thế giới loài người đang dần dần thay đổi. Tôi còn nhớ cách mà con người nhìn nhận về chúng ta trong quá khứ, khi mà tôi vừa bị bắt và đưa đến đây. Thật khủng khiếp. Họ cho rằng chỉ có họ được sinh ra để thống trị thế giới và muôn loài. Thật phi lí!”.

Mặt cua sạm lại vì tức giận trong giây lát. Nó gật gật đầu.

“Tuy nhiên, gần đây, hình như một số người đã nhận ra rằng họ không phải là những sinh vật sống quan trọng duy nhất trên trái đất này. Thực vậy, chỉ có đến lúc nhận ra rằng sự sống còn của chính bản thân bị lâm nguy thì họ mới trở nên quan tâm và lo lắng tới loài vật chúng ta. Vì vậy, họ là

những kẻ dối trá, những kẻ dối trá. Tôi sẽ chẳng bao giờ tin vào bất cứ cái gì mà họ nói hoặc làm, nhưng có lẽ chỉ có lẽ...”.

Pulu hấp tấp nói: “Tôi vẫn luôn nghĩ rằng bác là một loại sinh vật chậm chạp và nhút nhát, thế nhưng, hóa ra trí khôn trong đầu bác cũng nhiều như những cái khớp trong vô số cẳng của bác”.

Cua bình thản nghe lời tán dương đó, như thể đó là điều hiển nhiên vậy.

“Chú đã nói là tôi chậm chạp ư? Hãy nói xem, chú so sánh tôi với ai nào? Cái cách suy nghĩ của chú chắc là đem so sánh tốc độ của một con sứa đang bơi với tốc độ mà một con cá mập cắn xé và ăn một con cá. Tôi có nhịp sống riêng của mình, và trong thế giới tự nhiên rộng lớn này, ta phải tự trang bị cho mình đầy đủ những tri thức mà thiên nhiên cho ta. Nếu không...”.

Mắt cua nhìn xa xăm như thể đang nghĩ về một cái gì đã lâu rồi.

“Chúng giả chết hoặc vờ không để ý gì đến ta, rồi bất ngờ nhảy bổ vào ta. Nhưng khi bụng no, ngay cả con cá ngon lành nhất cũng có thể bơi yên ổn kể ngay bên miệng chúng... tất cả đều là bạn tốt mà. Chà, nhưng mà tất nhiên, những điều cơ bản như vậy của cuộc sống thì ai mà chẳng biết...”.

Cua lên mặt còn quan trọng hơn và dùng càng chém vào nước... veo!

GÔĐI BẮT ĐẦU ĐÓNG KỊCH

Một lần nữa, Pulu lại được bày cá cử đến gặp Gôđi để nói về những điều đã thảo luận. Lúc này, trời tối, tất cả người xem đã rời công viên giải trí.

Pulu bơi đến bên Gôđi và bắt đầu nói thầm thì vào tai rùa. Tuy nhiên, nó có cảm giác là dù nói khẽ đến mấy, có thể bị con người nghe lỏm được, vì họ có thể đặt micro nơi bể kính để theo dõi hoạt động của bày cá cả ngày lẫn đêm.

Con rùa khổng lồ vẫn nằm đấy, nước mắt vẫn tuôn rơi như thường lệ, và lúc đầu, nó lơ đãng nghe. Rồi mắt nó bỗng sáng lên khi nghe Pulu nói về lời khuyên của cua, về cách làm thế nào Gôđi có thể giả vờ ốm nặng, và con người có thể phản ứng ra sao. Lòng rùa tràn ngập niềm vui, nó đập chân và gật đầu mạnh tới mức cả cơ thể nặng nề của nó rung chuyển trong nước.

“Ôi, tuyệt quá!”. Gôđi hét lên, phấn khích đến mức hình như nó có thể hất bay cái mai nặng nề đi. Sứ giả Pulu không thể không chia sẻ niềm vui của Gôđi.

Sáng hôm sau, Gôđi ốm rất nặng. Lưỡi nó thè ra khỏi miệng, và đối với bất kỳ ai nhìn thấy cũng đều cho rằng nó đang ở trong tình trạng sức khỏe rất tồi tệ. Miệng nó ngáp, ngáp, bọt sùi ra, bong bóng bay lên. Cái mai nặng nề của nó thỉnh thoảng lại nổi lên rồi va mạnh vào bức tường kính. Mắt nó mở to, tròn xoe, trợn ngược như cầu cứu bất kỳ ai.

“Ôi, hừ, hừ, hừ...”. Bản thân Gôđi cũng thực sự ngạc nhiên khi thấy nó bỗng trở thành một diễn viên cử khôi biết bao. Có thể nói là thắng lợi tức thì. Người đầu tiên nhìn thấy tình trạng ấy của rùa là một bé gái đang dán mắt vào bức tường kính. Ngay khi biết có người đang nhìn mình, rùa Gôđi liền vặn vẹo, lúc lắc người nhiều hơn và trợn mắt đảo tứ tung như thể không chịu đựng nổi cơn đau.

“Ôi, nhìn kìa! Ôi, con rùa tội nghiệp, trông nó thảm hại quá. Mẹ ơi, phải làm gì để cứu nó ngay! Tiếc quá, buồn

quá... nó cảm thấy khó chịu”.

Mẹ bé gái nhìn bé và nhìn con rùa đang quẩn quại, rồi chạy đi tìm ai đó làm trong công viên. Bà trở lại với một người đàn ông đang lăm bằm vì thấy loài vật và con người mới nhiều khê làm sao, nhưng khi nhìn thấy rùa Gôđi có vẻ ốm rất nặng, ông ta chạy ngay đến bên máy điện thoại và gọi viên bác sĩ thú y vẫn thường chăm sóc sức khỏe cho động vật trong công viên.

Trong khi đó thì một đám đông người đã tụ tập đứng trước tấm kính và nhìn con rùa tội nghiệp với vẻ thương hại và có nhiều người còn chảy cả nước mắt. Đây là lần duy nhất mà Gôđi không cảm thấy khó chịu khi bị người ta nhìn ngó và niềm vui cùng sự biết ơn dâng lên trong lòng nó vì thấy mỗi lo lắng thực sự của những con người xa lạ ở phía bên kia bức tường kính. Để cho lưỡi thè ra khỏi miệng, tự đáy lòng nó tin rằng nếu bây giờ diễn xuất tốt, nó chắc chắn sẽ thực hiện được ý đồ thoát ra khỏi bể kính.

Viên bác sĩ thú y phải bỏ dở kỳ nghỉ để về. Ông ta nhìn Gôđi ít phút rồi đề nghị cho viết lên một tờ giấy lớn dòng chữ “Rùa Gôđi bị ốm” để dán lên tấm kính gần chỗ Gôđi. Xong việc ấy, ông ta đến gặp giám đốc công viên để báo cáo.

“Ông xem xét thế nào thì tùy, nhưng hình như rùa khổng lồ sắp đến ngày tận thế. Không hiểu sao nó lại nôn ra bọt trắng? Những triệu chứng này không hề được nói tới trong các bài giảng ở trường thú y nơi tôi đã theo học”.

“Nếu đó là một con người chứ không phải là một con rùa thì, căn cứ vào hiện tượng dịch ở trong bụng tổng ra như vậy, có thể đó là một trường hợp loạn thần kinh. Ông biết đấy, ngày nay, loạn thần kinh là một vấn đề phổ biến đối với con người. Thông thường, bệnh này ở người phát ra do vô số mối ràng buộc nặng nề của con người với xã hội, công sở, nhà cửa, và do những khúc mắc riêng tư và gia đình cùng với những ham muốn vô độ làm cho họ cảm thấy khó chịu. Để chữa chạy, phải giải thoát cho con người khỏi

những sức ép ấy, nhưng đối với một con rùa khổng lồ, tôi không biết ta phải làm gì bây giờ...”.

Viên bác sĩ thú y đưa ra lời giải thích rậm rối, như thể muốn chấm dứt trách nhiệm đối với tình trạng hiện tại của Gôđi.

“Thật khó mà tin được”, ông giám đốc công viên vừa sửa lại cà-vạt vừa nói. “Ai mà ngờ được một con rùa lại mắc chứng loạn thần kinh cơ chửi, vì đây là một bệnh của động vật cấp cao, đó là con người với khả năng tuyệt diệu là biết nói và lập luận. Nhưng, dù sao thì con rùa khổng lồ này trong thời gian dài đã phục vụ cho chúng ta, là trò giải trí hàng đầu của công viên chúng ta. Chúng ta phải gọi người nhồi xác động vật đến để nhồi xác nó trước khi tình hình trở nên tồi tệ hơn, và đem nó ra trưng bày”.

“Ấy khê chứ, thưa ông giám đốc”, một giọng nói bên cạnh ông ta cất lên. “Xin ông hãy thận trọng khi nói năng. Điều gì sẽ xảy ra nếu như bất cứ một phóng viên báo chí hoặc vô tuyến truyền hình nào có thể nghe lỏm được, hoặc ngay cả cô bé đã phát hiện ra tình trạng của rùa Gôđi?”.

“Cái bọn tôn thờ thiên nhiên cuồng tín này mới tọc mạch và bất lịch sự làm sao!”. Ông giám đốc vừa lầu bầu, vừa bức tức nhìn con rùa khổng lồ. “Do con người và vì con người mà những vườn thú và công viên giải trí như thế này đã được xây dựng. Nếu những kẻ cuồng tín tọc mạch đó cho rằng động vật quan trọng đến mức ấy thì họ có thể nhin ăn thịt thú vật, chim muông và cá vào các bữa ăn hàng ngày của họ. Mẹ kiếp, họ lúc nào cũng chõ mũi vào những việc chẳng có liên quan gì đến họ, gây phiền toái cho chúng ta bất cứ lúc nào họ có thời gian. Nghe đây, từ nay trở đi cấm không cho vào công viên này bất kỳ ai thuộc các nhóm được gọi là bảo tồn thiên nhiên. Hãy cho thông báo ngay ở lối vào”.

Chỉ ít ngày sau, tin về tình trạng sức khỏe tồi tệ của con rùa khổng lồ Gôđi trong công viên giải trí của tòa nhà chọc trời đã được lan truyền rộng khắp thành phố. Những bức ảnh chụp rùa Gôđi khi còn mạnh khỏe trước lúc có thông

báo hạn chế người vào xem giờ đây được đăng hàng ngày trên báo chí và màn ảnh truyền hình. Vì sự lo lắng và dư luận công chúng ngày càng tăng, ông giám đốc công viên, ruột rối như tơ vò, buộc phải triệu tập một cuộc họp kín và khẩn cấp của ban giám đốc.

Ông đứng trước toàn thể các trưởng phòng của công viên, ngoẹo đầu, so vai về mặt mỗi.

“Chuyện về con rùa khổng lồ Gôđi đã thu hút sự chú ý của báo chí và các phương tiện thông tin đại chúng khác, giờ đây chúng ta không thể bưng bít nổi nữa. Chúng ta đều biết rằng giới phóng viên có thể đổi trắng thay đen hoặc biến đỏ thành vàng, vì họ thường lựa lời sao cho phù hợp với cái mà họ nghĩ là cần thiết vào từng thời điểm. Họ cũng không thèm biết rằng màu sắc, hay tình hình sẽ thay đổi theo thời gian, và họ đưa ra những lời lẽ với sự tin tưởng sai lầm vào khả năng xem xét và hiểu biết của mình. Vì sự can thiệp của họ mà chúng ta không thể cho nhồi rơm để trưng bày hay bán cái tài sản quý báu của chúng ta, đó là con rùa biển khổng lồ”.

Rồi ông giám đốc cố thuyết phục các trưởng phòng đồng ý với kế hoạch của ông là đưa rùa Gôđi ra khỏi công viên. Sau cuộc họp, ông cho gọi người nhồi xác súc vật vào văn phòng của mình.

“Bây giờ, anh phải để tâm vào việc này đấy nhé. Ngay khi nhận thấy có gì không ổn đối với bất kỳ con vật nào ở đây, anh phải bảo đảm không để cho bất kỳ vị khách nào đến thăm công viên nhìn thấy nó. Hãy che phần kính phía trước con vật, đưa nó ra khỏi bể kính hoặc làm cái gì khác. Nếu anh không để ý hơn vào công việc của mình, sẽ có lúc, chúng tôi có thể cho nhồi xác chính bản thân anh đấy và nhận người nào có thể làm tốt công việc”.

Người nhồi xác súc vật lấy mu bàn tay lau miệng.

“Nhưng thưa ông giám đốc, tôi đã làm gì sai cơ chứ? Là một người nhồi xác, liệu tôi có thể làm gì được nếu như con rùa vẫn chưa chết?”.

“Anh ngu lắm, vì anh mà chúng ta rơi vào tình trạng tuyệt vọng này đây! Bất kỳ một người nhồi xác tài giỏi nào cũng biết rằng anh ta phải xem xét các con vật khi chúng còn mạnh khỏe để quyết định con nào cần cho đem nhồi chứ”.

Lúc này, ông giám đốc đang gào hết sức mình, điên cuồng khi nghĩ phải trả con rùa khổng lồ về biển cả. Ông đã bỏ kính xuống - mà gọng được làm bằng mai rùa! - và đang khua tay trong không khí giống như một nhạc trưởng đang cuồng nhiệt chỉ huy dàn nhạc của mình.

*

* *

Lúc này, trong bể kính, Gôđi vẫn tiếp tục ngáp ngáp, thở hổn hển và quần quai, không hay biết gì về cái xảy ra ở cuộc họp ban giám đốc. Ngay khi những người vây quanh bể kính tỏ ra không để ý đến nó và quay lưng đi nơi khác, nó có thể ngay lập tức trở lại mạnh khỏe như thường, và có thể thè lưỡi ra trên người đằng sau lưng khách.

Pulu vui vẻ bơi về phí Gôđi.

“Ôi, ông bạn già ơi, người ta đang làm ầm ĩ lên ở bên ngoài công viên đây. Có vài người còn hét lên đòi thả bác ra. Nếu áp tai vào mặt kính, bác có thể nghe được mọi chuyện. Hình như, chỉ đến tuần sau là bác có thể được tự do đây”. Trong giọng Pulu có pha chút ghen tị khi nó báo tin đầy hy vọng này cho Gôđi.

“Ha ha ha!”. Gôđi, khắp khởi trong lòng, cười vang. “Hay, hay lắm, thế là đã đạt được rồi, phải không? Chú mày biết không, nếu chú ngừng nói và nghiền ngẫm về việc ấy sẽ thấy rằng những sinh vật được gọi là người ấy chỉ nhìn hời hợt bên ngoài sự vật mà thôi. Giá mà biết thế từ trước thì có lẽ ta đã vờ ốm từ lâu rồi. Ha ha ha...!”.

Gôđi tiếp tục, giọng nói của nó chứa đầy niềm vui như trong mơ vậy.

“Ngoài ấy dưới ánh mặt trời rực rỡ, biển xanh đẹp tuyệt - sóng biển sống động, vỗ bờ, nuôi nấng tất cả động vật và cây cỏ biển - a, a...đó là thiên nhiên! Ôi, ta thực sự thấy

hạnh phúc quá! Thiên nhiên là nhà của ta, đó là nơi ta muốn ở”.

“Ôi, có vẻ tuyệt vời quá, bác ơi”, Pulu nói. “Đúng như bác đã nói, được bơi lội giữa đám cỏ cây biển đủ sắc màu và san hô đỏ óng ánh, được tự do đến bất cứ đâu ta muốn. Cứ như trong mơ ấy, bác Gôđi ạ, một giấc mơ đẹp tuyệt trần”.

“Pulu này, ý chú thế nào? Chú có muốn rời công viên này ra đi không? Chú có muốn thử sống trong thế giới thiên nhiên không?”. Nét mặt rùa cho thấy nó đang nghiêm chỉnh suy nghĩ về cái gì đó.

“Sao, tất nhiên rồi. Dù sinh ra trong công viên này, nhưng tôi cũng muốn thử nghiệm cuộc sống trong thiên nhiên. Tất cả sinh vật ở đây hình như tỏ ra thỏa mãn, đèn nê-ông quảng cáo mang dòng chữ “Công viên Người Mẹ Thiên Nhiên”, nhưng đó chỉ là để thu hút mọi người đến với công viên mà thôi. Tôi muốn được nhìn thấy thiên nhiên thực thụ, được sống giữa những kỳ quan của thiên nhiên”.

“Hừm, ta hiểu. Ta rất hiểu tâm tư của chú. Tuy nhiên, Pulu, anh bạn nhỏ của ta, chú phải biết rằng thế giới bên ngoài có thể là một nơi đầy cực nhọc đối với ai lớn lên trong bể kính”.

“Tất nhiên là thế rồi”, Pulu nói. “Tuy nhiên, được sống giữa thiên nhiên... nếu nó tựa như một giấc mơ đẹp, vậy thì có gì là cực nhọc nhỉ? Có lẽ ai cũng đồng ý như vậy. Có đúng không hả bác Gôđi?”.

“Ờ, có lẽ chú nói đúng đấy”. Gôđi gật đầu, cùng chia sẻ với Pulu tình cảm anh em thắm thiết.

“Đúng vậy, nhưng...”. Con rùa khổng lồ chìm sâu trong suy nghĩ. Pulu đã tình nguyện làm sứ giả đến gặp Gôđi và đã giúp vạch ra một kế hoạch khôn khéo để rùa thoát khỏi nơi đây, như vậy, rùa mang ơn đối với chú cá đuôi vàng trẻ. Trong khi Pulu lượn lơ ở kia, thì thầm như đang nói trong mơ thì Gôđi cảm thấy một nỗi buồn khó lý giải dâng lên trong lòng.

“Mình cũng muốn đi, giống như ông bạn rùa. Ôi, bằng mọi cách, đến với thiên nhiên vĩ đại mà mình chưa từng

được biết...".

Đôi mắt Gôđi chột bùng lên với một nguồn cảm hứng, và lời nổi lời tuôn ra.

"Pulu, bạn trẻ của ta, ta tin rằng chú rất muốn ra khỏi nơi đây. Chú không nói đùa, chú nói nghiêm chỉnh về chuyện này...".

"Dĩ nhiên rồi", Pulu cắt ngang. "Tôi có phải là kẻ có thể nói dối hay nói bậy bạ không nhỉ?".

"A, thế thì hay lắm, chúng ta hãy cùng nhau bỏ trốn. Nếu trong lòng chú đã quyết chí như vậy, chắc chắn ra ngoài thế giới đại dương đầy thử thách chú sẽ thành công. Chỉ có quyết tâm thôi sẽ không bảo đảm thành công, nhưng nếu không có quyết tâm thì người ta không thể bắt tay vào làm được việc gì cả".

Gôđi ngừng một lát. "Chà, tôi vừa mới nhớ lại sự việc xảy ra nhiều năm trước đây khi tôi bị đưa đến công viên này". Rùa nghiêng đầu suy nghĩ. "Theo tôi nhớ thì tôi đã được chở từ bờ biển đến đây trong một cái xe thùng. Phải rồi, tôi sẽ giấu chú dưới một cái chân tôi ở phía trong mai. Chú sẽ chỉ phải nhịn thở khoảng mười giây thôi, vì chúng ta sẽ mau chóng được đưa từ bể kính này vào trong thùng nước của xe".

Pulu thấy sướng ngây ngất, và không thể dừng được, nó lập tức tung người nhào lộn bảy vòng ngoạn mục trong bể kính.

"Hoan hô, mình sẽ được tự do bơi lội, giống như bác Gôđi! Thiên nhiên thực thụ, đó là của mình!".

Pulu liền nhanh chóng trở về vì nó muốn khoe ngay tin này với các bạn cá đuôi vàng và cá thu của nó.

*

* *

Trong cơn phấn khích cao độ, Pulu nói lại với bầy cá điều Gôđi đã nói với nó. Nó cho rằng bầy cá sẽ rất vui mừng khi nghe về kế hoạch ấy, nhưng trong khi nó nói, nó đã nhận thấy nhiều nét mặt tỏ ra không hài lòng. Rồi sự huyền ảo nổi lên, một cuộc thảo luận không theo quy tắc nào nổ ra

giữa một bên là phái ủng hộ kế hoạch và một bên là phái phản đối. Tất nhiên, đối với bất kỳ ai đứng ngoài bể kính thì hình như bầy cá chép miệng mạnh hơn bình thường, thế thôi.

Cá thu đầu đàn cao giọng hơn những con cá khác vì nó chỉ trích mạnh mẽ ý định rời công viên của Pulu. Bầy cá ngừng nói quay lại nghe nó, vì suy cho cùng thì cá thu đầu đàn đã có lần sống trong đại dương.

“Cái mà chú gọi là thế giới tự nhiên chỉ là một nơi đáng sợ đối với ai không quen thuộc nó. Gôđi đã từng sống ở đó, nhưng Pulu thì lại sinh ra ở đây, trong bể kính này, và nó không biết tí gì về quy luật của thiên nhiên. Người ta có thể thoải mái ngắm nhìn tảo biển vạt vờ trong nước, nhưng nên nhớ rằng một con cá chình có thể nằm rình sẵn ở đó để nhảy bổ vào bất cứ con cá nào lang thang đến gần. Tôi chả có đêm nào là được ngủ yên, không phải lo lắng gì khi còn ở đại dương. Giờ đây, trong bể kính này - ôi! Ta có thể ngủ kỹ cho tới khi thân thể ta tan vào trong nước, không có gì phải lo nghĩ cả”.

Cá đuôi vàng đầu đàn là con cá duy nhất còn lại trong bể kính cũng đã từng biết đại dương, nói:

“Phải rồi, chính vì vậy mà chúng ta không ngừng ngốn như những kẻ tham ăn, cơ thể chúng ta ngày càng phì ra, càng yếu đi. Khi tôi còn ở đại dương, đuôi và vây cũng như cơ thể tôi có màu lông lánh đẹp lắm kia...”.

Một số con cá ở bên cạnh phá lên cười. “Nhưng cái thuở ấy bác trẻ hơn bây giờ nhiều cơ mà. Ngay cả bác cá đuôi vàng đầu đàn cũng chịu không làm sao giữ cho mình trẻ mãi không già, đúng không?”.

“Đừng có lỗ bịch. Tất cả sinh vật ở ngoài đại dương bơi với sinh lực của những sinh vật sống thực sự, và không có nơi nào lại thấy có một bức tường kính trong suốt hạn chế vận động. Các vị không thể biết được vẻ đẹp của ánh mặt trời chiếu xuyên qua nước, và vẻ đẹp này đem lại sinh lực cho những cư dân đại dương. Chứ còn những ngọn đèn điện này của con người thì, ờ... Dù sao chẳng nữa, tự do vẫn

hay. Trong hàng nghìn năm, loài cá chúng ta sinh ra tự do. Khi tự do bị mất, đương nhiên người ta trở nên hơi điên khùng một chút, giống như anh bạn rùa khổng lồ của chúng ta vậy”.

“Cứ theo lời bác”, Cá thu đầu đàn bẻ bác, “tôi tự hỏi liệu bác có biết gì về những mối đe dọa của đại dương không. Bác có cho rằng Pulu có thể sống sót nếu như gặp phải một con rắn độc ở biển, hoặc là bơi thoát được nếu như bị một con cá mập hoặc cá heo cắn vào đuôi không?”.

“Ồ, nó sẽ nhanh chóng thích ứng với cuộc sống trên đại dương. Nó sẽ có nhiều bạn bè, giống như ở trong bể kính này, và rồi nó sẽ sống sót và trưởng thành với sự trợ giúp của bạn bè nó...”.

“Bác lý luận mới hay nhỉ?! Ai dám cho rằng điều bác nói về cái bể kính nhỏ bé của chúng ta lại cũng đúng đối với thế giới thiên nhiên bao la cơ chứ? Có câu chuyện ngụ ngôn mà nhiều người trong thế giới loài người biết về một con ếch ngồi đáy giếng bị người ta chê cười vì nó cho rằng cái giếng của nó cũng giống như đại dương vậy. Pulu cũng sẽ trở thành mục tiêu đàm tiếu của đại dương khi nó đến đó sau khi đã được sinh ra và lớn lên trong bể kính nhỏ bé này”.

Cuộc tranh luận này của bầy cá kéo dài nhiều ngày, vì tất cả đều tham gia và nêu ra ý kiến của mình. Trong khi chúng vẫn còn đang bàn cãi gay gắt về vấn đề: “Pulu có nên đi không?” thì có thông báo về ngày rùa khổng lồ Gôđi sẽ được đưa ra biển. Nếu trong một hai ngày tới chúng không giải quyết dứt điểm vấn đề này, thì cơ hội tuyệt diệu ngàn năm có một của Pulu sẽ tan thành mây khói.

Hình như không có con cá nào lại quan tâm tới thời gian quý báu đang trôi qua, và như thế là chúng có thể tiếp tục tranh cãi về số phận của Pulu cho tới tận ngày chúng trở về với cát bụi. Pulu lúc thì thấy phấn chấn, lúc lại thấy chán nản, và dần dần chính cái ý định phiêu lưu ra đại dương thiên nhiên đầy phức tạp hình như trở thành một viên đá nặng trĩu và nóng bỏng ở trong đầu nó. Chẳng bao lâu một số con cá bắt đầu không giữ nổi bình tĩnh nữa, và với việc

tất cả đều thấy mệt mỏi vì tranh luận mà không có triển vọng đi tới một giải pháp nào, trong trạng thái cáu kỉnh bao trùm và làm ô nhiễm cả bầu không khí - có nghĩa là nước - trong bể kính.

Sau khi mất quá nhiều thời gian, bỗng nhiên đôi mắt Pulu đảo quanh và một ý nghĩ chợt nảy ra trong cái đầu mệt mỏi của nó.

"Đúng rồi, này mọi người hãy nghe đây. Tại sao chúng ta lại không gọi ông bạn cua khôn ngoan để xem ông ấy nói như thế nào về việc này nhỉ? Chúng ta đã thảo luận mãi rồi, nhưng chúng ta tất cả đều là cá với cơ thể và ý nghĩ như nhau, chúng ta rốt cuộc sẽ chỉ đi tới những kết luận cũ kỹ tương tự như thế ở trong đầu óc chúng ta mà thôi. Có lẽ, khi tham khảo ý kiến ai với bề ngoài, cách bơi và nghĩ đều khác chúng ta thì..."

Cá thu đầu đàn đồng ý đầu tiên: "Hay đấy, Cua sẽ không ngần ngại đưa ra những ý kiến không hay về người khác, nhưng hình như ông ta luôn nói năng chân thành".

"Tôi sẽ sung sướng biết bao nếu như tôi có thể đến được thế giới bên ngoài công viên này đến mức mà dù có chết tôi cũng thấy yên lòng", Pulu nói, "nhưng tôi biết rằng nếu tôi rời nơi đây mà không được mọi người ở đây tán thành và ủng hộ về tinh thần thì tôi sẽ không bao giờ thấy hoàn toàn sung sướng khi ở ngoài đại dương".

Lần này, quá mệt mỏi vì nhiều ngày tranh cãi nên tất cả bầy cá đều nhất trí để cho Pulu tự quyết định lấy.

"Suy cho cùng thì đó là một vấn đề thuộc về sở phận của riêng chú, nên điều quan trọng nhất là bản thân chú cảm thấy hài lòng với quyết định của chính mình. Cố gắng vận động để được người tán thành chỉ tổ làm cho chú kiệt sức thôi. Nhưng, chúng ta hãy nghe xem ý kiến của ông bạn cua ra sao".

Cua đang ngồi dưới bóng một nhánh cây tảo biển bằng chất dẻo, đang dùng cái càng to xé nhỏ một con tôm được ném vào bể vào bữa ăn. Ngay khi Pulu yêu cầu cho lời khuyên, nó bò về phía bầy cá đang tụ tập. Nó thối ra một

tràng bong bóng như là một cách dạo đầu đầy ấn tượng cho điều sắp nói ra.

“Pulu muốn rời bể kính ra đi là điều hoàn toàn tự nhiên. Nó trẻ trung và đầy hy vọng, và cũng nhạy cảm. Nguyên những phẩm chất này thôi cũng đủ để giúp nó có sức mạnh vượt qua mọi khó khăn gian khổ”.

Cua lim dim mắt nhìn Pulu, gạt đầu động viên, rồi quay sang bầy cá đang tập trung xung quanh cá thu đầu đàn. “Đúng vậy, những ai đã có tuổi thường ngần ngại không muốn để Pulu ra đi cũng là lẽ đương nhiên. Đó là một trong những điều kỳ lạ của thiên nhiên, thuộc về những sinh vật sống, mặc dầu thường khó mà hiểu được. Khi trở về già, ta muốn mọi sự đều thoải mái, tránh mọi sự lao lực và gian khổ, tôi hiện nay cũng vậy đấy. Kinh nghiệm của tuổi trẻ và của người có tuổi rất khác nhau. Theo tôi, cứ để cho chú ấy ra đi. Tại sao cứ tranh luận vô bổ mãi thế? Mong muốn được tự do không phải là nguyên nhân để cãi nhau vặt. Tôi nghĩ chú đồng ý vậy chứ, Pulu?”.

Những lời lẽ này làm Pulu thấy vui sướng trong lòng. Trước sự vui vẻ của tất cả - sinh vật trong bể kính và con người ở ngoài tường kính - nó nhảy vọt lên, lao khỏi mặt nước biểu diễn một cú nhào lộn ngoạn mục bảy vòng trên không khí.

*

* *

Gôđi nghe thấy nói một chiếc xe tải chở một cái thùng nước đã đến cửa của tòa nhà chọc trời. Thùng nước được cho lên một cái xe kéo đưa vào trong tòa nhà và được đưa lên tầng thứ 100 bằng thang máy. Đám đông những người đứng xem vây quanh chiếc xe tải dưới đường, một số khác thì tụ tập trong hành lang công viên giải trí. Con rùa khổng lồ vật vờ trong bể kính, Pulu nấp kín dưới chân trước phía trái của rùa.

Ông giám đốc công viên đang hò hét trong hành lang, trong giây lát, Gôđi như ngừng thở và vô cùng lo lắng khi nghe được điều ông ta nói.

“Các anh không biết mình đang làm gì ư?! Cho nước vào thùng để làm gì thế này hả? Các anh chỉ chờ con rùa thôi mà. Đổ nước đi ngay!”.

Gôđi choáng váng, đối với nó thì không hề gì, nhưng mà anh bạn trẻ Pulu sẽ thử làm sao trong chặng đường đi trên xe thùng đây?

Rùa nghiêng cổ hé nhìn Pulu dưới chân. Mặt chú cá đuôi vàng cho thấy chú đã nhận ra tình huống mới này nghiêm trọng đến ngần nào, và Gôđi nghĩ rằng Pulu có thể đành chấp nhận việc chú muốn ra đi là không thể được. Trước đó, rùa khổng lồ đã làm cho người khác có cảm giác nó đầy năng lực, hứa hẹn sẽ bảo đảm chắc chắn cho Pulu trốn thoát, thế mà giờ đây mặt nó biểu lộ cảm giác bất lực.

Vẫn còn ngây ngất với viễn tưởng mình sẽ được tự do trong thiên nhiên, Pulu nhìn Gôđi với đôi mắt rực sáng.

“Ồi bác rùa ơi, hình như sẽ không còn nước trong thùng nữa và tôi sẽ không phiền bác cho tôi đi cùng. Đúng vậy, nhưng tôi đã quyết định rồi. Tôi vẫn đi cho dù điều gì xảy ra với tôi chẳng nữa. Chỉ cần bác cho tôi ẩn náu dưới chân bác, ít ra tôi cũng ra được đến đại dương bao la, cho dù đến lúc ấy tôi đã quắt lại như một quả mận khô rồi”.

“Hừ, tôi cũng nghĩ thế đấy. Chú đúng là có quyết tâm sắt đá thật. Tuy nhiên, chú phải biết rằng khó mà sống nổi nếu thiếu oxy, còn chú thì cần có nước mới thở được...”. Gôđi phải làm cho Pulu thực sự hiểu chú phải đối đầu với cái gì.

“Quả vậy. Nhưng vì tôi rất mong muốn được đến đó bơi dưới ánh nắng mặt trời nên tôi chẳng sợ nguy hiểm nào, ngay cả cái chết”.

Trong khi cả hai nói chuyện với nhau - với mọi người thì hình như chỉ có mình rùa đang thầm thì với chính mình - cái thùng được kéo lên tận bể kính giữa tiếng hò reo và vỗ tay của người xem. Trong khi máy quay phim tua tua chĩa vào, ông giám đốc công viên giải trí bước ra trước cái thùng và hăng giọng.

“E hèm, cảm ơn... Hôm nay, chúng ta sẽ cho con rùa khổng lồ trở lại biển cả. Chính những giọt nước mắt của một

bé gái đã làm mũi lòng chúng tôi để có quyết định này. Những giọt nước mắt ấy lăn tròn trên má bé và trở thành một làn sóng mạnh mẽ khi nó đến với các phương tiện thông tin và công chúng”.

Ông giám đốc lấy mũi xoa vớ vào bề kính lau lau miếng kim loại gắn vào lưng Gôđi. Ông lại hắng giọng to đến mức không ai dám lên tiếng. “Các ủy viên ban giám đốc chúng tôi đã nhất trí để cho con rùa tội nghiệp này được tự do chứ không đem nó nhồi rơm. Tính sơ sơ, một con rùa nhồi loại này và cỡ này có thể mang lại ít nhất là hai nghìn...”.

Người thợ nhồi xác súc vật đứng cạnh ông giám đốc nhìn ông một cách dữ dội đến mức ông bỏ lửng giữa câu.

Nghi lễ kết thúc nhanh và con rùa khổng lồ được chằng dây nâng lên khỏi bề kính. Ôi, nó cảm thấy khó chịu ghê! Nó chỉ bận tâm lo lắng cho Pulu, và đã ngậm đầy nước trong miệng để cấp dần cho Pulu trong cuộc hành trình ra đại dương. Người xem đứng xung quanh bề kính nín thở, mắt mở to quan sát, vì họ nghĩ rằng Gôđi có thể nói gì với họ bằng ngôn ngữ loài rùa. Nhưng không, bởi vì đôi mắt Gôđi nhắm chặt, mặt lộ rõ vẻ đau đớn.

Ông giám đốc công viên không thể không tận dụng cơ hội để diễn thuyết. “Một sinh vật của biển cả trở về quê hương nó. Nó đã được đưa đến sống ở đây giữa những con người trên đất liền, và đã giải khuây cho chúng ta. Các vị hoan nghênh việc làm hôm nay. Tất cả chúng tôi đều biết đó không phải cho tôi, hoặc ngay cả cho Gôđi. Đó là sự ngợi ca của con người đối với hành động và việc làm của con người”.

Một sự kinh ngạc khác chờ đón Gôđi. Khi được thả thấp xuống thùng, nó phát hiện ra rằng, trái với lệnh ông giám đốc, thùng đầy nước. Gôđi và Pulu vui mừng vô cùng. Gôđi nhổ nước tích trữ trong miệng ra. “Thế nào, Pulu! Chú đang cùng tôi ra biển cả, chắc chắn là thế đấy. Cả đời, chưa bao giờ tôi thấy sung sướng như vậy!”.

Pulu quá xúc động nên không nói nên lời, nhưng cái vẫy trên lưng nó vẫy liên tục, ba chục lần, có khi còn hơn nữa.

Chẳng bao lâu, chiếc xe tải chở hai người bạn chúng ta trong một cái thùng ra đến bờ biển. Bầu trời xanh trong vắt, và những đám mây mùa hạ khổng lồ uể oải trôi trên đại dương. Một cơn gió biển man mát, mẩn mẫn khuấy động ký ức Gôđi, làm dấy lên trong lòng nó nỗi nhớ nhung và sự hài lòng.

Trên bãi biển đã có một đám đông người tụ tập. Họ chờ đợi xem con rùa khổng lồ được thả ra, và những nghi lễ cuối cùng sắp bắt đầu. Một cái lều lớn đã được dựng nhân dịp này và mọi người đi quanh với những tấm biển lớn giơ lên cao.

**Hội bảo trợ thiên nhiên - Chi hội Đảng Nhân dân
Hội chống phá hoại thiên nhiên và những sinh vật
sống do Chúa tạo ra**

Còn nhiều biển khác nữa trong đám đông nhưng Gôđi không thể đọc được cái gì viết trên đó.

Lại đến lúc đọc diễn văn, vì chỉ có con người mới thích cái loại hò hét và khoa chân múa tay đặc biệt này. Tuy nhiên, lần này diễn giả là một phụ nữ tuổi sồn sồn, vẻ nhân hậu.

“Hôm nay, chúng ta tụ tập ở đây để biểu lộ sự yêu mến của chúng ta đối với chú rùa khổng lồ Gôđi. Cảm ơn Gôđi đã phục vụ thời gian dài cho dân thành phố chúng ta. Biết nói thế nào đây về vẻ đẹp của chú đã từng mang lại niềm vui cho biết bao trẻ em trong vòng bốn mươi năm qua? Ôi, phải chẳng chỉ nghĩ đến điều đó đã làm cho lòng chúng ta tràn ngập tình cảm nồng ấm đối với sinh vật này...”

Bà diễn giả tội nghiệp quá xúc động, giọng nói yếu dần, rất nhiều người đưa tay đỡ bà rời khỏi bục.

Cái thùng được cẩn thận kéo xuống mép nước. “Còn gì nữa nhỉ?”. Gôđi tự hỏi khi một bà lão trông rất hiền từ, đeo kính tròn nhỏ, cầm một cái chặn lưới ở trong tay và tay kia cầm một cái chai. Bà ta dùng cái chặn lưới mở miệng rùa - cái quái gì thế này?! - và rồi thì - Ôi, trời ơi! - Bà ta đổ rượu cất bằng gạo từ cái chai cầm trong tay vào miệng rùa.

Tất nhiên, trong cuộc đời, Gôđi chưa từng được nếm cái gì giống như thế. Không để ý gì đến sự khó chịu của Gôđi,

mọi người bắt đầu uống cái thứ nước ấy, hết cốc này đến cốc khác, luôn luôn tung hô “tuyệt diệu, tuyệt vời!” và những câu khác đại loại. Bị cho uống rượu một cách bất ngờ, Gôđi thấy choáng váng đầu, không hiểu nổi họ nói cái gì “tuyệt diệu!”. Nó chỉ tìm mọi cách để giữ Pulu cẩn thận ở dưới chân mình.

Cuối cùng, Gôđi được nâng lên khỏi thùng và hạ xuống nước. Khi một làn sóng vỗ trên lưng, nó liền bơi lao ra hòa vào đại dương.

Trên bầu trời xanh đẹp tuyệt trần phía trên cao, Gôđi thấy ánh nắng chói chang của mặt trời mùa hạ rực rỡ hơn bao giờ hết. Những đám mây lớn đùn ra ngày càng to hơn trôi đi trên đại dương vô tận.

RA NGOÀI ĐẠI DƯƠNG

“A, đây mới là sống!”.

Gôđi nhảy múa vui vẻ trong nước khi đợt sóng đầu tiên vỗ trên lưng nó, trong lòng nó dâng lên một cảm giác khỏa tả của niềm vui tìm lại được. Trong cơn phấn khích, Gôđi đã hoàn toàn quên mất Pulu bị kẹt giữa chân và mai nó, nhưng ngay khi rùa giơ cả bốn chân lên để biểu lộ niềm vui chiến thắng, con cá đuôi vàng nhảy vọt ra. Pulu cũng vui hết chỗ nói, nó biểu diễn một loạt cú nhảy lộn bảy vòng trước mặt Gôđi. Rùa khổng lồ cười nhả cả mặt, rồi nói với Pulu bằng một giọng tràn đầy sức sống và âu yếm chưa từng thấy ở một con rùa:

“Đây, đại dương đích thực đây rồi. Hãy nhìn xem thiên nhiên trải rộng vô biên trước mắt ta như thế nào?”. Chú cá đuôi vàng tiếp tục bơi xung quanh vòng tròn và những đường ngoằn ngoèo.

“Trời ơi, Pulu, đừng có mãi bơi quá mà không thể thấy hết vẻ đẹp của phong cảnh xung quanh chú”, Gôđi nói rồi bơi sâu xuống một chút trong nước. “Chúng ta đã làm được việc ấy, chúng ta đã thành công! Một cuộc trốn thoát ngoạn mục khỏi cái công viên giải trí mà con người đã bắt chúng ta bỏ vào đó. Con người mới thực là những động vật ngu xuẩn. Nếu tôi đóng kịch thô thiển như vậy mà họ đã bị lừa thì loài vật và cây cối chúng ta phải làm hơn nữa để lột mặt nạ họ. Họ đáng được dạy cho vài bài học, tôi nghĩ thế... Dù sao chẳng nữa, chúng ta đang ở đây rồi. Chúng ta đã thành công. Hoan hô!”.

Rùa khổng lồ bơi quanh với sự thích thú vô hạn, lắc mai một vài lần một cách kì dị. Pulu lượn lờ trong nước, nhìn quanh cái đại dương thiên nhiên thực sự này cho đến khi thấy chóng mặt lên vì niềm hạnh phúc.

“Đúng, đây là cuộc sống! Pulu anh bạn nhỏ của ta, anh có biết ta hạnh phúc biết bao không hả? Khi có niềm vui

như thế này, ta không thể không làm một việc mà ta không bao giờ làm trước mặt bất cứ ai - đó là vũ điệu khóa thân của rùa. Trong cái công viên ấy, với tất cả những con người nhìn chòng chọc vào mình, ta thấy xấu hổ, nhưng mà ở đây... Hãy tin ta nhé, ta sung sướng lắm!”.

Rùa khổng lồ nhìn quanh cho tới khi tìm thấy một giải cát trong bóng của một bức tường đá dưới nước, rồi nó để mình từ từ trôi xuống nằm dưới đáy đại dương. Ở đó, nó bắt đầu vặn mai của nó giống như cái nắp chum, chuẩn bị để bỏ mai ra. Nó thò chân phải phía trước ra, rồi cả ba chân còn lại, và trong chốc lát nó rũ bỏ được mai. Một con rùa không mai, khóa thân đứng ở đó.

“Ôi, tôi vừa làm gì thế này... thật thật ngượng ngùng quá”.

Pulu bơi đến nhìn kĩ cái mai rùa rỗng. “Nhưng, bác Gôđi, giờ bác sẽ làm gì? Bác sẽ không bao giờ đội mai vào nữa à? Bác thực sự không sao chứ?”.

“Giờ đây, tôi muốn tẩy rửa thân thể mình”. Gôđi nói. “Để rũ sạch những thứ rác rưởi khi sống trong thế giới của con người, tôi chỉ làm thế này ở trên cát mà thôi”.

Gôđi - ôi, trông nó mới gầy làm sao khi không có mai! Lộn đi lộn lại, cọ thân mình trần trụi của nó vào cát... Tất nhiên, Pulu ngạc nhiên khi thấy những thứ đó, nhưng khi Gôđi sung sướng và hài lòng trong lúc tắm cát thì Pulu cũng không thể không cảm thấy vui lây.

“Tôi phải đội mai vào mới được kéo sẽ bị cảm lạnh. Nếu như một con cá mập lảng vảng gần đây, có lẽ tôi sẽ đi tong. A, nhưng sao mát quá!”.

Đội mai vào, Gôđi lại bắt đầu bơi, với chú cá đuôi vàng bơi bên cạnh. Sau ít giờ, chúng đến một cái vịnh, và khi bơi gần vào bờ, sóng trở nên mạnh hơn. Tảo biển trôi nổi trong sóng biển, và còn có những thứ khác lẫn trong tảo biển.

“Bác Gôđi, hiện nay, thiên nhiên đang bao quanh ta - đây là thiên nhiên, đúng không ạ? Đây hẳn là đại dương mà bác đã thường nói với tôi, đúng không?”.

“Đúng vậy”. Gôđi tin tưởng nói.

“Tôi thấy hơi khó chịu một chút”. Pulu nói. “Khi tôi hít vào và thở ra, tôi thấy đau ở mang. Thực vậy, mỗi khi nước ở đây chảy qua mang và nước còn có mùi lạ nữa. Bác Gôđi, tôi tự hỏi xem cái chất dinh dưỡng, nặng mùi tiết ra từ cát kia là cái gì... Ôi, cái mùi mới kinh làm sao? Nước đại dương chỗ nào cũng có mùi vị này hả bác Gôđi?”.

Pulu tròn mắt một cách dễ thương trong khi cố gắng bày tỏ cái cảm giác khó chịu của mình cho rùa khổng lồ nghe. Gôđi đáp với sự ngạc nhiên biểu lộ qua giọng nói.

“Giờ đây chú đã nói ra điều ấy... Phải, hình như có cái gì lạ lắm đang xảy ra ở nơi đây. Thực vậy, cái chất nhớt dinh dưỡng kia là gì vậy...? Hừ”. Rùa gật gật đầu vài lần về kinh ngạc.

“Pulu ơi, cách đây bốn mươi năm, trước khi tôi bị bắt vào công viên, ở đại dương chẳng có gì giống như thế cả. Tôi không thể nói cho chú đó là cái gì được, nhưng bản thân tôi cũng cảm thấy khó thở. Tôi bị đau đúng chỗ này này”. Gôđi lấy chân trước xoa bụng.

Hai bạn chúng ta quay lại và bắt đầu bơi ra khỏi vịnh.

“Thật kinh khủng”, Gôđi than vãn. “Trống trơn thế này... Rừng rậm tảo biển xanh rờn mà ta vẫn thường chơi đùa trong đấy đâu rồi nhỉ? Không thấy cảnh cũ đâu cả!”.

Chúng tiếp tục bơi chậm chậm, nhìn bốn phía xung quanh. Đây đại dương tràn ngập vỏ sò chết, nằm há hốc miệng, và cái chất nhờn nhớt kinh tởm làm cho Gôđi và Pulu hắt hơi và chớp mắt liên tục. Mặt trời xiên xuống nước chiếu vào đám tảo biển màu nhợt nhạt nằm rạp về một phía trên cát, và khi chúng bơi xuống để đứng vào, thấy mềm oặt và dính nhờn nhớt.

Rùa khổng lồ thấy nao lòng khi lần lượt nhìn thấy những cái đó. Nó đã hết lời ca ngợi với Pulu về đại dương tuyệt vời, và giờ đây nó không biết lí giải thế nào về cái đại dương này mà cả hai đang cùng ở trong.

“Pulu ơi, tôi cũng không sao hiểu nổi”. Gôđi run run nói tiếp: “Trước hết, hình như không có một sinh vật sống nào ở đây cả, phải không? Đáy đại dương chỉ có toàn những loài

vật chết, còn tảo biển lờn lợt và nhờn nhớt ấy làm cho tôi thấy lộn mửa, chỉ muốn nôn”.

Pulu không thể không cảm thấy khó chịu khi thấy Gôđi đang mất dần niềm tin, nhưng nó không còn biết dựa vào ai khác nữa. Hơn nữa, nó hiểu rằng rùa đã gắng hết sức để chỉ cho nó thấy cái tốt đẹp của thiên nhiên thực thụ, vì vậy, Pulu tìm cách để động viên rùa. Vầy vầy vài lần, nó bắt đầu nói với giọng rành rọt.

“Bác Gôđi thân mến ơi, đừng quá chán nản như thế! Đại dương chắc phải là một nơi rất rộng lớn, trải ra mênh mông. Nếu chúng ta đi xa hơn nữa, tới nơi nước đại dương sâu hơn, chắc chắn ở đó chúng ta sẽ tìm thấy đại dương mà bác đã từng nói với tôi. Tôi nhớ bác đã nói về sự tự do bơi đến đâu chúng ta muốn, vì vậy, nếu nơi này không sống được, chúng ta có thể tìm đến nơi khác”.

Pulu hơi thấy nhớ công viên khi nó nghĩ về những giây phút bản thân nó và Gôđi đã cùng nhau nói về đại dương.

“Phải, phải đấy, đúng như chú nói, Pulu ạ. Tôi đã quên khuấy mất một điều quan trọng như vậy”.

Một nụ cười nở trên mặt rùa, và nó lại tiếp tục nói với giọng đầy tin tưởng vốn có.

“Càng đi xa bờ, người ta càng xa rời cái thế giới mà con người sống, và đại dương thì thực sự rất rộng lớn, đúng như tôi đã nói khi mình còn trong bể kính. Một đại dương yên tĩnh, xanh thẳm tằm mình trong ánh mặt trời - tảo biển đầy sức sống lấp lánh đung đưa trong nước - cá tung tăng bơi lội dưới đáy đại dương đẹp tuyệt trần...”.

“Bơi, bơi, xa hơn, xa hơn ra biển cả, vượt ra khỏi tầm với của con người và những gì họ làm ra. Càng xa cái công viên giải trí bao nhiêu, chúng ta càng sung sướng bấy nhiêu. Thiên nhiên đang vẫy gọi chúng ta. Hãy bơi, bơi và bơi nữa đi!”.

Gôđi hiện đã lấy lại được tinh thần và bắt đầu bơi với một vẻ lạc quan thực sự, giống như một viễn tưởng cầm đầu cuộc hành quân về quê hương mình. Pulu cũng lại thấy

phần khởi vì thấy được bơi xa bao nhiêu cũng được - “ôi, thực sự là khác xa với cái bể kính chật hẹp tù hãm!”.

Nhiều giờ nữa trôi qua, hai bạn chúng ta vẫn tiếp tục bơi. Giờ đây họ đã bơi xa bờ, nhưng sự việc hình như không hề khá lên tí nào. Một đáy đại dương bẩn thỉu vẫn trải dài bên dưới, và khi họ bơi ngoi lên mặt nước, họ thấy có một loại dầu đen nổi lều bều giống như một cái lá bằng cao su phủ lên mặt nước. Trở xuống đáy đại dương là vô số những con trai và các loài sò hến nằm chết mai mả toang toác, rất khó mà nhìn thấy cá bơi trong nước. Những mảnh chất dẻo méo mó nằm rải rác đây đó và nổi bồng bềnh trên mặt nước. Gôđi nhằm tưởng một cái túi bằng chất dẻo trong suốt là một con sứa, chớp lấy và nuốt chửng.

“Oe!”. Nó buồn nôn và khạc nhổ, thở hỗn hển. “Cái đó không thể là thứ ăn được. Tôi thấy nó có cái mùi rất kì cục, nhưng rồi tôi đã chót nuốt chửng nó. Thế nhưng, bụng tôi vẫn thấy trống rỗng”.

Quan sát thấy rùa khổng lồ phải chống chọi với bao vấn đề trong chuyến phiêu lưu ra biển cả, Pulu càng ngày càng khó chịu hơn. Sự mệt mỏi và lo âu hiện rõ trên nét mặt nó, và nó nói hỗn hển.

“Ôi, bác Gôđi ơi, từ khi rời bờ, chúng ta đã bơi liên tục, như bác đã nói. Rồi sẽ ra sao? Phải bơi bao lâu nữa để đến được cái đại dương tuyệt vời mà bác đã nói đến? Bụng tôi đã đói meo rồi. Bác biết đây, tôi đã không ăn gì kể từ khi người ta nâng chúng ta lên khỏi bể kính. Trong cái đại dương thiên nhiên này chẳng có gì để ăn cả. Hãy nói cho tôi biết, thực ra thiên nhiên là cái gì vậy?”.

Pulu tiếp tục phàn nàn cho đến khi Gôđi không giữ nổi bình tĩnh. Nó lắc cái mai như thể để đe dọa chú cá đuôi vàng bé bỏng, rồi giận dữ phả ra một chuỗi bong bóng.

“Câm mồm, Pulu. Mà chỉ là đồ quấy nhiễu! Khi trước tao đã hứa sẽ đưa mày tới một nơi tuyệt vời, đúng không? Mày nghi ngờ lời hứa của tao hả? Mày đã nói nếu như được ra đến đại dương thì mày có thể chịu bất kì gian khổ nào. Mày đã quên rồi sao?”.

Gôđi cau mày, tiếp tục cơn thịnh nộ. “Thế này là thế nào?! Chỉ có mày rên rỉ than vãn. Lẽ ra tao không nên cho mày đi theo để khỏi hứng lấy cái nợ này”.

Hoàng sợ vì bị rùa khổng lồ giận dữ quát mắng, Pulu vội vàng đáp: “Xin hãy tha lỗi cho tôi, bác Gôđi. Bụng tôi đói cồn cào, và tôi lại trông thấy bác nuốt cái túi chất dẻo. Lúc ấy trông bác thực sự thảm hại và cái đó làm cho tôi cũng cảm thấy vô cùng khó chịu”.

Gôđi im lặng nghe. Nó vẫn tiếp tục bơi, ngày càng xa ra biển cả, vì nó chỉ còn biết nghĩ rằng phải đến được cái thiên nhiên mà nó từng biết. Pulu gắng hết sức để bơi theo, ngay cả khi nó thấy đói hoa cả mắt. Đói và mệt, nó bắt đầu thấy luyến tiếc thời gian sống sung sướng trong công viên.

“Bể kính công viên - một nơi vui thú biết bao!”. Cơ thể Pulu hình như đang nói với chính đầu óc nó. “Đúng giờ, rất nhiều thức ăn được ném vào - nhiều đến mức ăn không xuể. Còn nước thì không phải lúc thì ấm, lúc thì lạnh như ở đây. Nước luôn được giữ ở nhiệt độ ổn định. Tất cả cùng vui vẻ ăn uống...”.

“Ôi, mình muốn về bể kính quá”, Pulu khe khẽ tự nhủ. “Mình chán ngấy cái loại thiên nhiên như thế này rồi”.

Đúng lúc ấy, Gôđi cũng tự nói với bản thân. Có thể nghe giống như tiếng vo ve và lẩm bầm khe khẽ, nhưng nó thực sự đang suy nghĩ nghiêm chỉnh. Nó thậm chí còn quên phắt cả Pulu. Một vài lần nó lắc đầu mạnh mẽ như muốn làm cho đầu óc mình chấn trở lại.

“Hừ, thế này là thế nào, cái gì đã xảy ra vậy nhỉ? Đáy đại dương trở thành một mớ hồ lổn đáng buồn như thế này từ bao giờ? Trước khi ta bị bắt vào bể kính, bốn mươi năm trước đây, rõ ràng không có gì giống như thế này. Người quái nào đã làm cho đại dương của ta thay đổi thế này nhỉ? Ai, như thế nào, tại sao...?”.

Gôđi lắc lắc đầu ngạc nhiên khi trông thấy từ khe mắt cái gì đó rất lớn. Đó là một con sứa, thực ra là một đàn sứa, nhưng nó chưa bao giờ nhìn thấy những con sứa như thế. Hình dáng thì không khác thường, nhưng to gấp hàng trăm

lần cái mà nó còn nhớ được, và phủ đầy những nốt đỏ. Khi quan sát chúng trôi bên cạnh giống như những cái ô khổng lồ, trong đầu Gôđi chợt nảy ra sự so sánh kì lạ nhất, đó là “những nghĩa địa của đại dương”.

*

* *

“Ôi, bụng ta hoàn toàn trống rỗng. Tảo biển, cá con, thức ăn của ta không tìm thấy ở đâu, không có gì sắt. Thế mà ta vẫn phải mang trên mình cái mai nặng trĩch này. Nếu ta không mau chóng ăn cái gì, ta sẽ chìm xuống và chết phơi bụng dưới đáy đại dương”.

Đáy đại dương bên dưới không có biểu hiện gì là nó đã thấu hiểu hoặc lo lắng cho nỗi khổ của Gôđi. Nó nằm lặng im, mình phủ đầy xương của những con cá chết.

“Trời đất ơi, nếu sự thế như thế này thì thà quay lại công viên còn hơn. Giá như ta đã không quá vội vàng giả vờ ốm để được đưa đến đây thì ta đã được sống một cách ung dung. Cái gì đã khiến ta làm như thế này nhỉ?! Công viên kia, những con người ấy thực là tốt với ta. Thức ăn thừa thãi, và nước thì không bao giờ lạnh như thế này...”.

Với chút sức lực còn lại, rùa khổng lồ gằng sức bơi về phía những hòn đảo phía nam. Nó và Pulu bơi chậm và lặng lẽ cho tới khi chúng đến gần một hòn đảo lớn. Khi sắp bơi qua, chúng chợt thấy có cái gì trông giống như một ống khói lớn nhô lên khỏi mặt nước, và càng đến gần nó càng thấy nước ấm hơn.

“Có chuyện gì xảy ra ở đây thế nhỉ?! Đại dương đã hoàn toàn trở thành một cái bồn tắm nước nóng chẳng?”.

Cá chết vọt vờ trong nước, trôi nổi trên sóng và trên đáy đại dương bốc lên một mùi ghê gớm. Hàng trăm con sứa biển đỏ tía trôi nổi và bơi giữa đám cá chết.

“Mình đói quá đến mức phải làm gì bây giờ cũng không thể nghĩ được. Có phải số mệnh của ta là phải chết đói thế này chẳng?”. Đầu Gôđi quay trước, quay sau, hoang mang, và trong lúc nhìn lại phía sau, Gôđi bắt gặp Pulu đang gằng hết sức bơi theo, nét mặt hầu như lộ rõ vẻ ngây thơ và hăm

hở. Rùa bơi chậm lại, và khua chân trước chầm chầm trong khi nhìn nó Pulu.

“Hừm, con cá đuôi vàng trông mới thực sự hấp dẫn. Quả thực rất chi ngon lành... Phải không? Hãy tóm lấy nó... ôi, ta đang nghĩ gì thế nhỉ?! Ta chịu ơn nó nhiều lắm. Làm sao ta có thể quên những cái nó đã làm cho ta khi ta rất tội nghiệp trong bể kính. Có họa điên mới hành động như vậy. Nhưng, mặt khác, có thể nói ta đã trả đủ nợ cho nó rồi. Phải chăng ta đã không tìm cách đưa nó ra khỏi cái bể kính đến tận đây, đại dương đích thực? Ta cũng đã gắng hết sức để giúp đỡ nó, vậy tại sao ta còn phải cảm thấy mang ơn nó nữa nhỉ? Tại sao ta lại phân vân... suy cho cùng thì trong thế giới tự nhiên...”.

Gôđi tiếp tục bơi, miệng lăm bằm, nét mặt trông rất căng thẳng.

“Luật rừng xanh là luật của đại dương. Kẻ mạnh ăn hiếp kẻ yếu, tất cả mọi cái diễn ra đều nhằm đấu tranh sinh tồn. Có gì làm ta chùn bước nhỉ? Để sống còn, thậm chí người ta phải ăn chính những quả trứng mình đẻ ra, rồi còn lá thư ta nhận được của một con bạch tuộc có viết rằng nó đã phải ăn một số vôi của bản thân khi đang bị chết đói. Sự sống còn của những kẻ thích ứng tốt nhất, chỉ những kẻ mạnh mới sống sót - người ta phải làm bất cứ cái gì để được sống sót. Đúng vậy. Đó là cái quy luật đầu tiên của thiên nhiên”.

Một dòng nước dải chảy ra từ miệng Gôđi, mắt nó ánh lên tia sáng liều lĩnh điên cuồng. Không hay biết tí gì về cái đang nung nấu trong đầu con rùa khổng lồ, Pulu vẫn bơi lặng lẽ đằng sau. Chú cá đuôi vàng kiệt sức vì bơi mãi bơi mãi mà chẳng có tí gì trong bụng.

“Bác Gôđi, bác rùa khổng lồ ơi, tôi thế là toi rồi. Tôi mệt lắm không bơi tiếp được nữa. Xin lỗi bác, tôi phải nghỉ ở đây một lát. Nước chảy quá ấm không phù hợp với tôi, còn cái vị đắng này thì ngày càng tệ hơn”.

Gôđi buộc phải suy nghĩ lại.

“Ờ, ờ, có cái gì đó không ổn với nước ở đây. Ngày xưa, tôi nhớ là nước đại dương nếm thấy mềm và ngọt. Còn bây giờ,

nước cứng và sắc như thủy tinh, hình như cái vị lạ lùng của nó làm cho lưỡi tôi thấy ngứa”.

“Xa hơn chút nữa thôi, một chút thôi”, giọng Pulu hỗn hển cất lên, nó gắng sức nói to để cho Gôđi nghe thấy. “Cái đó đã là niềm hi vọng và sự hứa hẹn khiến tôi có thể bơi đến tận bây giờ, bác Gôđi ạ, nhưng nó không còn ý nghĩa gì nữa vì đã phải nhắc đi nhắc lại mãi rồi. Tôi đã chán ngấy cái “thiên nhiên tuyệt diệu” này rồi, trả nó cho bác đấy. Tôi ngốc quá vì đã không chịu nghe lời khuyên của mọi người trong bể kính công viên!”.

Gôđi quay ngoắt lại nhìn Pulu. “Mày thật vô ơn, mày có biết mày đang nói gì không, và với ai không?! Dù có gì xảy ra chẳng nữa mày sẽ trung thành với tao - chính mày đã trang trọng thề vậy, đúng không nào? Bây giờ, mày sẽ định làm gì với lời hứa của mày, hả? Ta đã giữ đúng lời hứa, và đã làm mọi cái có thể được để cho mày trực tiếp thấy thế giới thiên nhiên. Được thôi, tùy mày đấy - nhưng, Pulu, mày phải chịu trách nhiệm vì đã nuốt lời hứa và gánh chịu mọi hậu quả”.

Người Pulu run lên vì tức, nó đáp lại một tràng dài.

“Trách nhiệm ư? Trách nhiệm, ông ấy còn nói thế cơ đấy! Trời đất ơi, ông ấy đang nói về cái quái gì ấy nhỉ? Ôi, đúng là khi còn ở công viên tôi có hứa thật đấy, ông Gôđi ạ, nhưng còn lời hứa của ông thì sao nhỉ? Một lời hứa được đưa ra là dựa vào sự thật của một lời hứa khác. Vì sao vậy, xin ông hãy nhìn vào cái gọi là thiên nhiên mà ông đã đưa tôi đến - nó chỉ là một biển chết chóc mà thôi! Nhìn thấy tảo biển thối ruỗng, kinh tởm này chỉ làm tôi thêm nhớ tảo bằng chất dẻo trong bể kính của chúng ta, và những ngọn đèn điện mà ông chế nhạo - ít ra chúng làm cho tôi thấy ấm áp”.

“Thế đấy, và còn thức ăn nữa? Ông nói với tôi chỉ việc há mồm ra là có khối thứ tự trôi vào, nhưng thực ra thì chẳng có cóc khô gì ngoài những mẫu cá chết bốc mùi tỏi lợm. Tôi tưởng sẽ tìm thấy nhiều bạn bè ở đại dương này, nhưng chỉ rặt nhìn thấy những con sứa khổng lồ câm lặng. Chả ai

lại muốn sống trong khiếp sợ. Nếu tự do có nghĩa là đói và chết đói, thì tôi thà được thường xuyên ăn no và có cuộc sống yên ổn vẫn hơn, cho dù có những bức tường kính bao quanh”.

Một nụ cười bí hiểm nở trên mặt Gôđi. Rồi nó cúi đầu và đáp với một giọng dịu dàng nhất.

“Quả vậy, chúng ta thực đã có hứa với nhau. Chú cá đuôi vàng ạ, lời hứa của tôi vẫn chưa thực hiện được, nhưng chú đã muốn từ bỏ tôi để làm theo ý mình vì chú bị cái đói dày vò. Được thôi, hãy làm như chú muốn. Tôi thành thực xin lỗi vì những lời nói của tôi đã xúc phạm chú. Lời nói phải phát ra không phải từ miệng mà từ con tim”.

Gôđi nhìn thẳng, không hề ngoái lại dù một lần để nhìn Pulu.

“Pulu ạ, nhân tiện, tôi có thể đề nghị chú lại gần đây một lát được không? Nếu chúng ta phải chia tay, tôi có điều muốn nói với chú. A, tôi nhớ hồi còn ở trong bể kính chú vẫn thường nhảy nhót gần đầu tôi như thế nào...”.

“Nhưng thưa ông Gôđi, cái đại dương này không giống như bể kính. Không có nguy cơ bị ai nghe trộm ở đây và gây phiền toái cho chúng ta, vì vậy, ông chỉ cần nói to lên”.

“Chà, chà, tôi hoàn toàn kiệt sức, quá mệt nên không thể hét lên được. Và hơn nữa, cũng vì tuổi tác. Tôi nặng tai lắm, chú biết đấy”.

Những lời lẽ ấy đủ làm cho Pulu hiểu ra.

“Xin bác tha lỗi cho tôi, bác Gôđi ạ. Thực ra tôi hơi hoảng sợ khi nghe thấy những điều bác mới nói gần đây, nhưng suy cho cùng, cả hai ta đều bị rơi vào tình trạng căng thẳng thần kinh. Và tôi nghĩ đối với bác còn gian khổ hơn vì bác phải mang theo cả cái mai to tướng và nặng nề”.

“Được thôi, tôi sẽ đến thật gần để nghe những lời bác nói, và cho bác được nhìn tôi nhảy một lần nữa. Tôi nghe người ta nói rằng chỉ có trong cơn hoạn nạn tình bạn và lòng tin mới được chứng tỏ...”.

Nói xong, Pulu bơi tới tận trước mặt Gôđi, và nó bắt đầu điệu nhảy lộn bảy vòng ngoạn mục.

Pulu chưa kịp hoàn hành nửa điệu nhảy thì Gôđi đã mở rộng miệng và hấp! Nó cắn vào lưng Pulu.

“Ái!”. Pulu bật lên tiếng kêu đau đớn, và cái vây trên lưng nó mau chóng co lại trong khi nó vùng vẫy điên cuồng để hông thoát ra. Con rùa khổng lồ nhìn thẳng về phía trước, không hề chớp mắt, hàm răng nó cắn chặt con cá xấu số.

Pulu cảm thấy đời nó sắp tàn. Chút sức lực cuối cùng của nó bật ra thành tiếng rên rỉ thảm thiết, nghe xa xăm và lạ lẫm với chính bản thân nó, trong khi máu của nó trào ra trộn lẫn với nước đại dương mặn chát.

“Ôi, Gôđi, tôi đã cả tin, tôi đã theo ông đến tận nơi xa xôi này - phải chăng đây là tự do ông hứa cho tôi? Tôi đã vô cùng mong muốn được thấy đại dương mà ông nói với tôi - ôi...!”.

Đó là ý nghĩ cuối cùng, lời nói cuối cùng, hơi thở cuối cùng của Pulu. Cơ thể nó trở nên mềm nhũn trong miệng của Gôđi.

Con rùa khổng lồ hình như chả nghe thấy gì hết. Nó mở miệng ra và nhanh chóng lúc lắc hàm, rồi nuốt chửng chú cá đuôi vàng. Nó thè lưỡi ra liếm quanh miệng rồi tự nói với bản thân mình.

“Khi bụng trống rỗng thì bất cứ ai cũng sẽ hành động như vậy và biến cái đó thành món ăn ngon. Ta không thể dừng được. Ngay cả con người cũng thế mà thôi. Trong cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, làm sao có cơ hội để mà bình thản nhìn nhận mọi khía cạnh của vấn đề cơ chứ?”.

“Dù sao chẳng nữa, lâu rồi ta chẳng có gì để ăn cả, và đó thực sự là một bữa ngon lành. Có thể nói không ngoa là ta đã trở thành một diễn viên tài năng. Bắt đầu nghệ thuật kịch từ khi còn trong bể kính, giờ đây ta phải làm sao để làm cho số mệnh ta thay đổi theo cách mà ta muốn. Hãy để cho thiên nhiên tự phát triển. Chẳng nào có cái tài năng diễn xuất này, ta sẽ cho thiên nhiên này thấy ta có thể luôn luôn tồn tại”.

Rùa khổng lồ lúc lắc hai hoặc ba lần, rồi cái lưỡi đỏ của nó lại thò ra, liếm đi liếm lại quanh mồm nhiều lần, khoan

khoái thường thức cái dư vị cá ngon lành sau một thời gian dài nhịn đói.

LẠI CÔ ĐƠN

Gôđi một mình bắt đầu đi tìm đại dương đích thực, cưỡi lên những dòng nước đại dương ấm nóng từ phía nam chảy lên. Nó tiếp tục đi, nhưng dù nó bơi xa đến mấy, nước hình như trở nên càng ô nhiễm hơn.

Nó quyết định lặn xuống để xem đáy đại dương ra sao. Trên bề mặt, nước có màu xanh lá cây, rồi trở thành màu xanh lơ khi nó lặn xuống dưới sâu hơn. Khi xuống sâu khoảng một trăm mét, nó đi vào một thế giới tối tăm của đáy đại dương, nơi không có ánh nắng trời chiếu tới để nuôi dưỡng sự sống. Con rùa khổng lồ vội quay lại bơi lên về phía mặt trời.

Ngày lại ngày, Gôđi sửng sốt bơi khắp nơi, tìm kiếm biển xanh lấp lánh của những sinh vật sống và đáy đại dương có ánh nắng trời rọi tới mà nó đã từng nhìn thấy trong những ngày đêm mơ màng khi còn ở trong bể kính công viên.

Tuy nhiên, có cái gì hình như sống động ở phía dưới kia, nơi mà những tia nắng không bao giờ chiếu tới, vì có vô số những bong bóng kì lạ nổi lên vỡ ra trên mặt nước bao quanh Gôđi. Lấy hơi thật nhiều, nó lặn xuống để xem bong bóng ấy từ đâu mà có. Nó xuống mãi, xuống mãi cho đến khi, bỗng nhiên, trước mặt nó trong khối nước tối tăm, nó nhìn thấy một đồng lớn gồm hàng nghìn cái vỏ đồ hộp chồng chất lên nhau. Rất nhiều cái hộp bị vỡ toác ra, và cái đồng đó bị lún xuống rồi nghiêng đi tạo ra những bong bóng màu nâu thối hoặc ục thoát ra từ những cái hộp ấy bay lên. Gôđi kinh ngạc nháy lại khi thấy những sinh vật kì lạ nhất bơi đến từ phía đằng kia của đồng hộp. Chúng là những sinh vật khổng lồ, những động vật vốn rất nhỏ nhưng không hiểu vì sao mà to lên bằng cỡ những con cá heo.

“Trời ơi, gì thế này? Mình không nghĩ là những cái vỏ đồ hộp này lại thuộc về đại dương. Chắc hẳn chúng đang làm

hông nước...”.

Gôđi run bần bật, mắt nóng rát vì nhìn thấy cái tòi tệ ấy, rồi nó vội bơi đi. Nó ngoi lên được sưỡi ấm bởi ánh sáng mặt trời. Khi nó lên gần mặt nước, rồi nó quyết định bơi xa hơn nữa về phía nam.

Trong vùng nước ấm hơn, Gôđi bơi khỏe hơn, nhưng hình như nước hơi thối kiên quyết bám theo, vì nó cuộn lại và chảy theo về phía nam, cùng hướng với Gôđi. Gôđi phải tìm ở đâu thiên nhiên mà nó đã từng mơ ước?

Con rùa cô đơn vô cùng nhớ thương con cá đuôi vàng mà nó đã ăn thịt, vì giờ đây nó không có ai để tâm sự. Trong vùng nước phía nam, nó trông thấy một số con rùa nhưng chẳng có con nào có thể nghe nó hoặc nói với nó, còn những chú cá con thì ngay khi Gôđi đến gần đã phải nhanh chóng bơi thật xa.

“Cũng đúng thôi”, Gôđi nghĩ, “làm sao mà cư dân trong đại dương lại tin tưởng được một con rùa xa lạ vừa mới từ bể kính trở lại cơ chứ?”.

Một lần nữa, rùa không thể không nhớ lại những tháng ngày sống trong bể kính, nơi mà rất nhiều cá đã tỏ ra thương xót nó ngay khi thấy nó khóc than. Một số đã nháy nhót để làm cho nó vui lên, rồi thì Pulu đã đến hỏi thăm nó về sức khỏe với mối quan tâm thực sự. Còn ở đây, trong cái biển nước hơi thối và đang chết dần này, chẳng có một ai để quan tâm tới nó. Chỉ có những sinh vật trôi nổi thô thiển to đùng bơi theo sau nó và ám ảnh nó trong giấc ngủ.

Gôđi không chịu nổi cô đơn. “A, nếu ta biết rõ nông nổi này, ta đã không bao giờ ăn thịt Pulu. Ta đã làm gì ấy nhỉ? Pulu thực sự là một người bạn tâm sự lí tưởng. Trước hết, nó luôn luôn biết nói những lời động viên - nó là người bạn tuyệt vời biết bao! Cái gì đã khiến ta làm như vậy nhỉ?! “Hãy kiên trì, chớ có nản lòng” - đó là điều mà Pulu anh bạn cũ tốt bụng thường nói. Ta tự hỏi tại sao lại nói dối nó, nhưng mà không thể làm khác được nếu ta phải tiếp tục sống”.

Gôđi gật gật gù gù. Những lời nói sau hình như dành cho Pulu.

“Ta không tự chủ được, chỉ để sống còn mà thôi. Lúc ấy ta gần như sắp chết vì đói. Ta đã không biết mình đang làm gì và phải ăn cả những cái túi bằng chất dẻo. Đúng vậy, ta đã không thể làm khác được. Phải mang cái mai nặng nề đi khắp nơi thì đói là tất nhiên rồi... Nhưng, Pulu hẳn cũng phải đói lắm chứ... Không, không chắc chắn là ta đói hơn nó. Ta muốn được sống mãnh liệt hơn nó nên ta đã rời bể kính mà đi... Nhưng Pulu cũng vậy, hẳn là nó cũng đã muốn được sống trong tự do? Nếu không thì tại sao nó lại rời cái bể kính đủ tiện nghi ấy để ra đi với ta? Chẳng phải chỉ có ta mới là kẻ có máu phiêu lưu... Ôi, nhưng mà nó đi đâu rồi, thiên nhiên thực thụ, đại dương thực thụ...”

Trong lòng bị mối sầu muộn dày vò, con rùa khổng lồ vẫn tiếp tục bơi về phía nam. Sự yên lặng lạnh lùng và nhuốm màu tang tóc của đại dương trải ra vô tận xung quanh nó.

Một hôm, một nhóm cá voi đi ngang qua nơi Gôđi đang bơi. Con cá voi đầu đàn gọi Gôđi với một giọng hiền từ. Chỉ nghe thấy có ai nói với mình là lòng Gôđi đã thấy rất vui. Cái hàm khổng lồ của cá voi cử động chậm chạp trong khi cái giọng trầm của nó ồm ồm xuyên qua nước:

- Này, anh bạn rùa khổng lồ ơi, đi đâu mà vội vàng thế? Chả việc gì phải vội như vậy, vì ở đâu nước cũng ô nhiễm như thế - cá voi nói rồi phun lên không khí một cột nước cao.

Gôđi nói lắp bắp, hơi bối rối: “Nhưng, nhưng, thế thì các bạn đi đâu đấy? Tôi vẫn còn hi vọng vì đại dương to lắm, rộng lớn lắm. Dù có chuyện gì xảy ra với chúng ta, vẫn còn có thiên nhiên để mang đến một niềm hi vọng. Có lẽ các bạn không được nghe nói về từ “hi vọng” mà con người họ dùng”.

“Anh bạn đang nói về cái gì thế?”. Cá voi đáp. “Với thái độ ngây thơ và vô tư như thế, anh bạn sẽ gặp rắc rối đấy. Biển bắc, biển nam, mọi hướng, bắc, nam, đông và tây - chỗ nào cũng vậy cả. Bởi vì, ngay cả các bạn chim cánh cụt

ở tận cực nam - ít ngày trước họ tụ tập với nhau để bàn luận về tình cảnh của họ, rồi trong cơn náo động họ đã bỏ trốn khỏi quê hương nam cực. Họ là những người chăm chỉ, lương thiện, thử hỏi làm sao họ có thể sống nổi trong một thế giới thiên nhiên đảo điên như thế này?”.

“Số đông chim cánh cụt mỏ cong hình như đã rời bỏ vùng cực nam. Tại sao vậy, do ăn toàn phải những thứ bị ô nhiễm nên thân thể họ bây giờ cũng bị uốn cong, đến mức mà ngay cả nuốt một con cá nhỏ cũng rất khó nhọc. Tất nhiên, có những con chim cánh cụt giờ đây có thể không ăn gì cả. Nếu nhìn kĩ, ta có thể phát hiện ra rằng miệng của con người cũng bị cong lên”.

“Ồ, không phải đâu”. Gôđi đáp: “Đối với con người thì không phải là miệng họ bị cong lên, mà đó là những lời nói thoát ra từ miệng họ”.

“Nước là một khối, vì nó đều chảy dồn vào nhau, và ngày nay hình như chúng ta đang bơi trong thuốc độc. Chắc bạn rùa đã nhìn thấy loài sinh vật trôi nổi trong đại dương này, chúng đã bị thay đổi ghê gớm. Cho đến nay, chúng tôi ăn sinh vật ấy để sống, nhưng gần đây, cổ họng chúng tôi sưng phồng đau đớn vì có những cái bướu tụ máu đỏ. Thế đấy, tất cả bọn tôi đều bị”.

Cá voi vẫy vẫy và tất cả bầy đồng thanh cất lên:

“Bạn hỏi chúng tôi đang đi đâu. Chúng tôi đang cùng nhau bơi đi tìm một chỗ để chết! Từ khi có hành tinh này, không có sinh vật nào lại to và hiền lành hơn chúng tôi. Nếu cá voi xứng đáng trở thành vua của các sinh vật sống, nó cũng phải chọn một chỗ xứng đáng để từ giã cõi đời này. Mọi loài đều có một loại gương để tự soi mình vào đó, và hướng theo đó mà làm, giống như một cái la bàn vậy. Bây giờ, giá mà con người cũng có một cái gương nhân loại để cho họ soi vào đó nhỉ!”.

“Một cái gương nhân loại - đó có thể là gì?”. Gôđi hỏi.

“E hèm... ờ... thế này... hừm...”.

Cá voi cúi đầu nhìn thẳng đáy đại dương sâu thẳm, nó từ từ nhắm mắt lại, và bằng một giọng nhẹ nhàng, trầm nhất,

nó bắt đầu hát:

Kyu gru-n kyu gru-n kyu gru-n

Kyu gru-n kyu -

Đại dương là nhà chúng ta

Mẹ đang chết dần

Đại dương là nhà chúng ta

Cha đang rỉ máu

Đại dương là nhà chúng ta

Anh đang than khóc

Đại dương là nhà chúng ta

Chị đang van xin

Kyu gru-n kyu gru-n kyu gru-n

Kyu gru-n kyu gru-n

Đại dương là nhà chúng ta

Của tất cả chúng ta

Hãy trả lại đại dương cho chúng tôi

Hãy trả thiên nhiên cho chúng tôi

Kyu gru-n kyu gru-n kyu gru-n

Kyu gru-n kyu -

“Hỡi bạn rùa khổng lồ, hãy giữ gìn cẩn thận nhé! Tôi khuyên bạn hãy tránh xa các hòn đảo phía nam ra, vì sắp có các vụ nổ lớn ở vùng biển ấy, mạnh đến mức có thể làm cho bạn mù đấy”.

“Ôi, cảm ơn bạn nhé. Thật tuyệt vời khi có ai đó để tâm sự”, Gôđi thổ lộ.

Rồi, như thể để nâng cao tinh thần của Gôđi, bầy cá voi cùng nhau phun lên không những cột bụi nước như sương mù. Trong chốc lát, bầu trời đầy màu sắc vì mặt trời chiếu vào bụi nước tạo thành một cái cầu vồng lấp lánh bên trên những con cá voi đang bơi.

Trong khi lòng tràn đầy sự biết ơn đối với bầy cá voi tốt bụng. Gôđi phải đối mặt với cuộc hành trình sắp tới với bộ mặt xanh xao, dữ dằn và nỗi lo sợ làm nó thấy ớn lạnh. Nó rùng mình làm cho toàn cơ thể và cái mai to tướng chuyển động theo.

“Hồi ôi, điều bất hạnh nào đã giáng xuống với đại dương của ta thế này?! Cái gì đã xảy ra suốt trong bốn mươi năm ta ở trong bể kính?”. Những ý nghĩ này luôn ám ảnh đầu óc Gôđi trong khi nó bơi, và nó bắt đầu hát cho mình nghe vì nó nhớ lại bầy cá voi đã hát để giữ vững tinh thần như thế nào. Suốt thời gian, tận trong sâu thẳm, rùa vẫn ngẫm nghĩ: “Cá voi là loài sinh vật lớn quá khổ, nên không thể hi vọng chúng dễ dàng sống còn, nhưng còn ta, với cái mai cứng này...?”. Mũi luôn nhắm hướng nam, rùa cười trên những dòng nước đại dương và bơi với một tốc độ chóng mặt.

Trông thấy một hòn đảo nhỏ ở tít tận đằng xa mắt Gôđi sáng lên và nó bơi càng nhanh hơn. Rồi, bỗng nhiên nó thấy bị đau nhói ở cổ, và một bộ mặt dữ tợn của một con cá chình hiện ra ngay trước mắt rùa. Gôđi vội lặn xuống để nấp vào dưới một phiến đá to, thụt cả đầu, chân và đuôi vào trong mai.

“Chao ôi, thoát! Chỉ một giây nữa thôi là ta đã toi mạng rồi. Một khi con cá chình đã cắn ngập răng vào ai thì có mà chạy đằng trời”.

Gôđi sợ toát cả mồ hôi, cố tìm cách nép sâu vào dưới phiến đá. Con cá chình lượn quanh, lao bổ vào để thọc cái mũi nó vào đá và mai rùa. Thân thể nó đầy những cái chất lạ kì, và mắt nó có màu đỏ tía rực rỡ.

“Hừ. Các loại sinh vật kinh khủng nào thế không biết?! Tất cả những sinh vật trong đại dương này đã biến thành quái vật hết rồi chẳng?”.

Gôđi gắng sức lèn sâu vào dưới phiến đá. Nó chợt hoảng hốt khi nhận thấy miếng kim loại để tên nó ở trên lưng bị vướng vào một cái kẽ của phiến đá. Rồi, tệ hơn là con cá chình vươn dài những cái chân nhỏ kinh tởm của nó vào, những cái vặn vẹo và lắc lắc người nhưng cái miếng kim loại vướng trong kẽ đá không cử ra.

“Ôi trời ơi, ai cứu tôi với! Tôi sẽ chết ở đây mất, vì ngay cả khi không bị con cá chình thô lỗ này xơi thịt, tôi vẫn cần phải ngoi lên mặt nước để hít thở không khí, nếu không tôi

sẽ chết đuối. Ôi, thật đáng nguyên rủa cái miếng kim loại vô tích sự mà những người ở bể kính đã gắn lên lưng tôi”.

Vừa kêu cứu, Gôđi vừa ngoái cổ để gặm miếng kim loại trên lưng, cuối cùng nó cũng cắn đứt được. Rồi nó lấy chân trước ra sức đẩy những cái chân nhỏ đang bám vào mai nó. Cuối cùng cá chình từ bỏ và bơi đi chỗ khác. Gôđi đợi cho cá chình bơi khuất mắt rồi mới nhanh chóng ngoi lên mặt nước thở hỗn hển, cổ nó đau nhói.

“Thế là đủ rồi! Ta sẽ lên bờ thôi. Cái đại dương này thực hỏng rồi! Ta không thể tiếp tục sống trong nỗi sợ hãi như thế được. Có, một hòn đảo nhỏ đằng kia, ta sẽ đến đó nghỉ ngơi. Ôi, thật đáng sợ!”.

Xoa cái cổ sưng phồng lên vì đau đớn, rùa khổng lồ bơi đến đảo và lê bước trên bờ cát.

MỘT HÒN ĐẢO, MỘT NGƯỜI BẠN

Hòn đảo này thực ra không phải quá nhỏ, cát trắng ra lút tầm mắt. Đó đây, những cây dừa vươn thẳng đứng trên cát, những quả dừa lấp ló dưới những chiếc lá khô héo đã ngả màu nâu. Hình như những cây này lo âu mọc ra trên đại dương, ý thức được rằng Thiên nhiên hiền từ không hiểu vì sao đã nổi giận.

Gôđi vượt qua bãi cát và bắt đầu trèo lên một quả đồi nhỏ. Từ lúc này nó đã phát hiện ra ở phía xa có một cái gì giống như một cái vũng nước ngọt, và nó quyết định đi ngang qua khu hoang mạc để đến nơi có nước. Mặt trời ở tít trên cao, vẫn tiếp tục chiếu xuống bãi cát bên dưới.

Gôđi đi trên đất liền đã được khá lâu, những tia nắng mặt trời ấm áp chiếu xuống xung quanh nó. Giờ đây, với gió đại dương êm dịu thổi qua đảo, Gôđi thấy có bầu không khí thanh bình, yên ổn bao bọc. Thế rồi - quả là một sự ngạc nhiên thú vị biết bao! - những dấu chân trên cát đập vào mắt nó, những dấu chân giống như dấu chân nó ngược lên và vượt qua một quả đồi.

"Hay lắm, hình như có nhiều đồng loại của mình sống ở đây trên đất liền. Mình chỉ việc lần theo dấu vết này để đến gặp họ. Mình đã hiểu được rằng, không có một người bạn bên ta thì lấy ai để thổ lộ nỗi niềm, cái mai này thì hình như ngày càng nặng hơn và như thế nó sẽ đè bẹp mình ấy".

Trong lòng reo vui, Gôđi bắt đầu leo lên đồi với niềm phấn khởi ghê gớm. Nhưng, chẳng bao lâu, cái niềm vui reo vang trong lòng nó đã tắt ngấm vì khi leo lên nó đã vấp phải những bộ xương trông quen thuộc đến kì lạ, bị lấp một nửa trong cát. Rồi, khi lê bước lên đỉnh đồi, nó đã nhìn thấy gì rải rác ở bãi cát dưới kia? Hàng trăm con rùa nằm phơi bụng chết! Một số chỉ còn là những đống trắng nhợt, gió buồn thảm thổi qua những bộ xương của chúng, và những cây leo dài quấn quanh những cái mai khô quắt.

Thế nhưng - ở dưới chân đồi vẫn có một nhóm rùa đang cử động! Gôđi gọi to. "Này, các bạn ơi! Tôi là Gôđi, vừa từ bể kính của con người trở về đây. Tôi đã về nhà rồi...".

"Quái lạ", rùa khổng lồ nghĩ, "có cái gì không ổn ở đây. Họ cứ tiếp tục đi lên, đi xuống trên cùng một dải cát".

Gôđi đi xuống gần đàn rùa hơn - có hơn chục con - và gọi bằng một giọng chan chứa tình cảm của loài rùa, nhưng không có con nào thềm ngẩng đầu lên nhìn nó. Lại gần hơn nữa, Gôđi mới thấy mắt chúng trắng đục và lơ lơ, thân thể chúng khô héo, mai nứt toác khắp nơi.

"Này, các bạn, nước ở phía này cơ! Không phải hướng này, ở đây chỉ có cát và đá cuội mà thôi".

Gôđi đến bên con rùa to đầu đàn rồi dùng chân trước và mai đẩy nó về hướng có nước.

"Ôi, bạn là ai thế? Bạn thấy đấy, chúng tôi bị mù. Khoảng một tháng trước đây, chúng tôi đã nhìn thấy một tia sáng chói lòa rồi thì không nhìn thấy gì nữa. Đó là một trong các vụ thử bom kì cục của con người - lần thứ bảy mà tôi được chứng kiến. Rẽ lối nào cơ? Ngay đến tìm đường ra đại dương chúng tôi cũng chịu. Tôi chỉ cầu mong được một ngụm nước, trên đất liền này hay dưới biển, rồi tôi sẽ...".

Gôđi đứng im, đầu khể lể. Rồi nó nhổ cỏ và cây leo bên lại làm thành sợi dây dài. Nó đi dọc theo hàng rùa, đặt dây vào miệng từng con. Rồi nó quay lại phía trước những con rùa, ngậm chặt một đầu dây trong miệng nó, bắt đầu dẫn đàn rùa đến hồ nước. Khi dẫn đàn rùa mù đi, Gôđi buồn rầu vì nhìn thấy rất nhiều rùa nằm chết trên cát xung quanh nó.

"Bạn ơi, bạn là một con rùa tốt bụng", con rùa to đi ngay sau Gôđi nói. "Trước đây, tất cả chúng ta trong đại dương đều giúp đỡ lẫn nhau như vậy, nhưng ngày nay, người ta chỉ còn biết nghĩ đến bản thân mà thôi. Ngày nay làm sao có thời gian để mà nghĩ đến kẻ khác cơ chứ?". Những con rùa khác đều gật đầu tán thành.

"Đừng nói quá nhiều!", Gôđi thận trọng nhắc. "Nếu không, các bạn có thể làm tuột sợi dây cỏ trong miệng ra

đấy”.

Vượt qua vùng hoang mạc với ánh nắng trời chiếu trên đầu, Gôđi và đàn rùa cuối cùng đã đến bên hồ nước. Mười ba con rùa đang chết khát vục đầu xuống nước, nhấc đầu lên, khua nước rào rào trong niềm vui vô hạn, rồi chúng nhảy ào xuống vùng nước sâu hơn.

“Ồi, làm sao thế này?!", Gôđi nghĩ, vì những con rùa tội nghiệp đã ngừng vẫy trong nước. Hình như cơ thể chúng khô kiệt nước đã quá lâu nên khi bắt đầu uống nước, chúng bỗng nhiên không thể cử động tứ chi được. Tất nhiên, chúng không thể trở lại đất liền được, thế là chúng từ từ chìm xuống mất hút trong hồ. Bong bóng nổi lên vỡ ra trên mặt nước - ục, ục, ục! - thế rồi sự im lặng nặng nề bao trùm hồ nước và xung quanh Gôđi chả còn mống nào.

“Chao ơi, cái gì đã xảy ra ở đây thế này?! Có phải sứ mệnh của ta là nhẹ nhàng đưa những sinh vật tội nghiệp này vào giấc ngủ ngàn thu?”.

Đúng lúc ấy một cái đầu rùa xuất hiện trên mặt nước gần bờ hồ, và một con rùa cỡ trung bình đang ra sức vẫy vùng để nổi lên. Gôđi nhìn vào mắt nó và đôi mắt không còn nhìn thấy này hình như cũng đang nhìn thẳng vào mắt và xuyên thẳng vào trái tim Gôđi. Gôđi trườn xuống bờ hồ rồi nhảy ào xuống nước, nó bơi đến chỗ con rùa. Bằng hết sức lực, nó đẩy và nâng, nâng và đẩy cho đến khi cứu được bạn và cả hai nằm mệt nhoài, thở hổn hển trên bờ hồ.

Con rùa được cứu quay về phía Gôđi và nói yếu ớt, không ra hơi: “Cám ơn, ôi, cám ơn anh! Tôi nghĩ thế là hết đời rồi cơ đấy. Tôi chỉ muốn uống thêm một ngụm nước, rồi thì sống hay chết cũng không cần. Nhưng khi thấy anh gắng sức đẩy tôi lên bờ, cuộc sống hình như bỗng nhiên lại trở lại. Tôi tên là Lôti. Thế còn tên anh là gì?”.

Gôđi đầu gật gù, vui vẻ đáp.

“Tôi tên Gôđi. Tôi trốn thoát khỏi bể kính của con người và đến đây”.

“Bể kính của con người à? Là gì... tại sao...”.

“Cô không biết gì về bể kính ư?!“.

Lôti lắc đầu chậm rãi.

“Tôi không biết tại sao, nhưng ngay khi anh nói “bể kính của con người” tôi thấy như mình muốn khóc. Gôđi, hãy nói cho tôi biết, con người là loài sinh vật nào thế? Hãy nói đi”.

“Cô thực không biết gì về con người à? Thế thì hãy nghe đây, tôi đã sống bốn mươi năm trong một cái hòm kính do con người làm ra. Tôi có thể kể cho cô nhiều chuyện về họ”.

“Sao mà con người thông minh đến thế nhỉ? Trên không, dưới mặt đất, trong đại dương - bất cứ nơi nào cũng thấy họ, và họ thắng mọi loại động vật khác, đúng không?”.

“Con người”, Gôđi đáp, “cho rằng họ là sinh vật sống quan trọng nhất - duy nhất trên hành tinh này. Vì tin như vậy, nên họ coi thường động vật chúng ta và mạng sống của chúng ta. Con người đúng là những sinh vật kì dị. Họ hiếm khi sống đến trăm tuổi giống như loài rùa khổng lồ chúng ta, thế nhưng họ lại phá hủy được đại dương đã tồn tại hàng triệu năm rồi. Thật không thể hiểu nổi... Tôi nghe được nhiều chuyện khi còn ở trong bể kính, đại loại như là một số người lớn ăn uống thế nào mà bụng họ gần như căng phồng muốn vỡ, trong khi có rất nhiều trẻ em lang thang trong các vùng hoang mạc và thành phố thì khóc vì đói ăn”.

“Cô thích nghe nói về bể kính à? Đó là một nơi mà tất cả các loài động vật ở đại dương được sưu tầm và nhốt chung vào đó. Nó hình như làm cho con người từ già tới trẻ rất vui thích. Tôi tự hỏi không hiểu cô đã có bao giờ được thấy một vườn thú chưa...? Hình như đúng lúc này, một vườn thú đang được xây dựng trên đỉnh một tòa nhà chọc trời, cách mặt đất hơn bốn trăm mét. Thử tưởng tượng xem - hươu cao cổ này, voi này, và nhiều con vật khác, bị bắt từ quê hương chúng trong rừng rậm, rừng thưa, đồng bằng, đầm lầy hay sa mạc, bị kéo vào thang máy và đưa lên cao - thật lố bịch!”.

Lôti thấy bối rối. “Cái gì thúc đẩy con người làm những việc ấy nhỉ? Có phải chỉ vì họ có thể làm bất cứ gì họ muốn

không, điều đó có nghĩa là họ phải thử làm mọi cái ư?”. Nó quay đầu như thể là để nhìn đại dương.

“Anh Gôđi ơi, chúng tôi tất cả đều bị mù. Mũi chúng tôi có cũng bằng thừa vì chúng tôi đã mất khả năng khứu giác, còn bên trong mai của chúng tôi thì đỏ tấy và phồng rộp”.

“Làm sao mà mọi người bị mù vậy?”. Gôđi khẽ khàng hỏi.

“Như tôi nhớ thì có khoảng mười vụ nổ lớn. Ông tôi nói rằng trước kia những vụ nổ thường xảy ra trên không, nhưng những vụ này lại từ dưới biển. Anh biết đấy, con người đào hố dưới lòng đại dương để đặt những quả bom rồi gây ra những tiếng nổ khủng khiếp ấy như là một loại thí nghiệm phi lí. Ôi, tiếng nổ, tiếng nổ mới ghê sợ làm sao! Tôi rùng mình khi nhớ lại. Cùng với tiếng nổ vang trời là một ánh chớp ghê người như xuyên vào mai chúng tôi và như cắn vào từng đường gân, thớ thịt chúng tôi. Rồi gió gầm rít và sóng nước điên cuồng dâng cao, và một đám mây hình nấm khổng lồ mọc lên trên bầu trời xanh”.

“Cái gì khiến con người làm những việc ấy nhỉ?”. Đến lượt Gôđi thấy bối rối.

“Tôi không biết, nhưng tôi đã thấy cái đó xảy ra. Và chưa hết đâu. Còn có những con người thuộc đủ loại - chính trị gia, nhà khoa học, và nhà kinh tế với phù hiệu đeo trên ve áo - bắt tay những nhà quân sự, cười nói và chúc rượu lẫn nhau, đúng một ngày trước khi xảy ra vụ nổ mới nhất tại đây, trên đảo này!

“Ông tôi, bố mẹ tôi, tất cả gia đình tôi - đã chết trong các vụ nổ ấy. Tôi đã nhiều ngày lang thang gọi tên họ, nhưng không tìm thấy một ai cả. Thiên nhiên phải tìm ra một cách để trả thù con người. Ngay cả với cái miệng nhỏ và yếu, tôi sẵn sàng cắn vào chân của bất kỳ con người nào. Ôi, nhưng tôi không còn nhìn thấy gì nữa...”. Lôti cười buồn bã.

Gôđi lùng sục khu vực xung quanh, và tìm thấy thứ ăn được. Nó quay lại đút cho Lôti ăn.

“Đừng, Gôđi, không nên ăn bất cứ thứ gì trên đảo này vì nó sẽ có hại cho sức khỏe chúng ta”.

Để động viên tinh thần Lôti, Gôđi phấn chấn nói. “Dù sao chẳng nữa, tôi thực sự hạnh phúc. Lâu quá rồi mới lại có một người bạn. Thực vậy, những năm tháng ở trong bể kính, có mỗi mình tôi là rùa nên cô đơn quá. Tất nhiên, còn có rất nhiều cá nhảy múa, nhào lộn trong nước để giải khuây cho tôi. Ôi, và còn Pulu, chú cá đuôi vàng, người bạn tốt vô cùng nữa...”.

Rùa khổng lồ chợt trở nên im lặng, và nhìn ra phía đại dương mông mênh.

“Gôđi ơi, thế trong bể kính có nhiều thứ ăn lắm phải không?”.

“Cô nói đúng lắm! Rất nhiều vì con người cho chúng tôi ăn thừa thãi. Và nếu tôi va đầu vào tường kính, một đốc tờ - mà họ gọi là bác sĩ thú y - đến ngay để xem đầu tôi có sao không. Thực ra, ông ta đóng vai trò lớn trong việc tôi trốn được khỏi bể kính”.

“Ông bác sĩ thú y... ờ, ông đốc tờ - ông ấy có chữa cho cơ thể anh khi anh bị ốm không?”.

“Có chứ, nhưng gần đây tôi cảm thấy nếu ai đó chữa cái đầu cho tôi thì hay hơn, nếu không có thì cái cơ thể tôi chẳng bao lâu nữa sẽ không chịu vận động nữa - ha ha ha!”. Gôđi cười vẻ khoái trá.

“Hẳn là thích khi có một đốc tờ chăm sóc cho anh khi còn ở trong bể kính”.

“Nhưng cũng chẳng thích thú gì sống trong bể kính. Tôi ghét cuộc sống ấy, cho nên tôi đã tìm cách trở về đại dương”.

“Ôi, Gôđi ơi, sau các vụ nổ, trong cơ thể tôi có cái gì lạ lắm, tôi có cảm giác như mình luôn luôn mang những tảng đá nặng trên lưng mình. Mà chẳng riêng tôi - tất cả đều thế. Những con cua sống ven bờ, những cây cỏ chân ngỗng dưới nước, những con hải âu bay trên trời cao - tất cả những sinh vật sống gần đây đều mắc chung một chứng bệnh”.

Nghe Lôti nói, Gôđi nhớ lại những cái mà nó đã thấy khi bơi trên đại dương. “Sinh vật sống ở biển đang biến thành những con quái vật không thể tưởng tượng nổi”. Hình ảnh

về con cá chình khổng lồ góm ghiếc chợt hiện về trong óc nó. Vết cá chình cắn ở cổ vẫn còn đau và tấy đỏ, thỉnh thoảng nó vẫn đau đến phát sốt lên.

“Giờ đây tôi chỉ còn một mình”, Lôti thở dài. “Tất cả bạn bè cùng chia ngọt xẻ bùi với tôi giờ đây đều đã nằm yên dưới đáy hồ. Trời ơi, tôi phải làm gì...”.

“Này, hãy đừng quên, còn có anh bên em!”. Gôđi an ủi.

“Nhưng em bị mù, và hiện giờ em còn mắc cái chứng bệnh lạ lùng làm em cảm thấy cơ thể mình sẽ suy kiệt dần dần...”.

“Hãy chớ lo lắng gì hết, vì chúng ta ở bên nhau kia mà”.

Lôti đứng im lặng, không hề nhúc nhích.

“Lôti ơi, anh đã quá cô đơn trong thời gian rất dài. Trong cái thiên nhiên giả tạo do con người làm ra ấy làm gì có hạnh phúc. Hiện anh cảm thấy có cái gì mới lạ lắm. Anh không diễn tả nổi đâu, nhưng trong anh giờ đây chỉ có mình em mà thôi”.

“Ôi, anh Gôđi ơi, ta hãy rời hòn đảo này!”. Lôti vươn cổ và quay đầu về phía vô số những mai rùa rải rác trên cát ở phía sau.

“Trên mảnh đất này, tất cả đã chết. Tuy vậy, giờ đây khi đã gặp anh, em muốn được sống. Gôđi ơi, cảm ơn anh”.

Thế là, một khi quyết định ra đi, họ nhanh chóng rời cái vịnh đầy cát ấy vì họ chẳng có họ hàng hay bạn bè để từ biệt, cũng chẳng có hành lí phải đóng gói. Họ bơi đi, thẳng đến vùng Nam Thái Bình Dương, để lại đằng sau hòn đảo chết chóc với vô vàn những mai rùa khô cứng và rạn nứt rải rác khắp nơi.

*

* *

Đôi rùa lướt đi trên những làn sóng có màu ngọc lam, dưới các tia nắng trời và một cơn gió biển nhẹ thổi trên đầu chúng. Chào hỏi bầy hải âu thỉnh thoảng lại sà xuống vờn ngọn sóng, Gôđi lại thấy thực sự vui sướng tận đáy lòng vì nó đã trở lại đại dương bao la.

Gôđi nói với một con hải âu sà xuống gần đó. “Này, anh bạn có cánh! Tình hình các bạn hiện ra sao?”.

Con hải âu đáp bằng một giọng khô khốc, khó khăn.

“Tất cả chúng tôi đều đang đau đớn vì cổ họng sưng phồng và chẳng bao lâu nữa chúng tôi sẽ không thể bay lượn trên bầu trời. Ôi, trước kia mới tuyệt vời làm sao khi chúng tôi có thể bay tít lên cao và bay xa trên đại dương! Nhưng, bây giờ thì...”.

Con chim trắng vỗ cánh buồn rầu. “Cái thứ tro chết chóc, giống như bụi hay bột ấy đã làm chúng tôi khó thở. Khi hít phải cái thứ tro ấy, cổ họng chúng tôi liền đau rát và sưng phồng lên, và một số trong chúng tôi bắt đầu ho ra máu nữa kia. Các bạn may lắm, rùa biển ạ - ôi, giá mà tôi sinh ra để mà sống dưới nước nhỉ!”.

“Bạn lầm to rồi, sinh vật của bầu trời ạ! Cái đại dương mà bạn thường bay lên, bay xuống đang biến đổi nhanh chóng thành vùng đất hoang không người ở - xin lỗi, vùng biển hoang chử. Chính chúng tôi cũng đang phải tìm một nơi để sống đây. Vì thế mà bạn thấy chúng tôi đang lang thang ở đây trên đại dương”.

“Tôi chả hiểu gì cả. Cái “nếu” rắc rối lắm”, Lôti nói, đầu quay tròn. “Nếu nước chết, cá sẽ chết. Nước là sự sống, bạn biết đấy”.

“Phải, còn nếu không khí chết, chim hải âu không thể bay được nữa”, Gôđi nói. “Không khí là sự sống. Nếu thiên nhiên chết... thì con người... phải rồi, họ cũng chết. Bản thân thiên nhiên cũng là sự sống mà”.

“Mà này, các anh hãy cẩn thận đấy. Trên cái vùng hoang mạc rộng lớn mà các bạn đang hướng tới ở phía nam ấy, hình như còn có nhiều vụ nổ đáng nguyên rùa ấy hơn đấy, lần này ở dưới lòng đất. Tôi chả hiểu nổi tại sao con người lại thích gây ra những vụ nổ như vậy cơ chứ”.

“Không phải chỉ trên không, trên mặt đất và dưới lòng đất thôi đâu”, Lôti chen vào, với sự giận dữ vì kinh nghiệm đắng cay đã từng trải qua. “Họ còn đang làm như thế ở dưới nước và dưới đáy đại dương nữa cơ”.

Con hải âu ho và nói thêm: “Phải đấy, và ngay cả trên mây nữa. Khi đang bay trên trời cao ở phía nam, tôi cảm thấy lông mình bỗng bị đau nóng rát, và chúng thậm chí còn bắt đầu bốc khói và ngả màu nâu nữa chứ. Hãy tưởng tượng xem - một con hải âu với đôi cánh nâu - thật xấu hổ biết bao! Vì sao vậy, ngay phía trên tôi là một lỗ hổng to tướng ở cái tầng ô dôn xanh lơ đẹp tuyệt trần, và đó không phải là lỗ hổng duy nhất mà tôi đã được thấy. Thế là, tôi liền bay xuống tìm một cái cây to để nghỉ ngơi, nhưng trong tầm mắt chẳng thấy một cây nào. Đất phía dưới đã bị cháy đỏ, và hình như cũng đang bị đau đớn chẳng kém gì tôi. Ôi, trời đất ơi!”.

Nói xong, chim vội vã nói lời tạm biệt rồi bay lên hướng về phía đông.

*

* *

Gôđi và Lôti vẫn tiếp tục bơi, cho tới một ngày Gôđi nhìn thấy một hòn đảo nhỏ có lớp đá san hô bao quanh và được tô điểm bởi rất nhiều cây cọ rung rinh trong gió.

“Này, Lôti ta hãy thử vào đảo đó xem sao. Nếu không sống được ở đó thì anh có thể nói rằng có lẽ chẳng còn nơi nào trên đời này phù hợp với chúng ta cả”.

“Gôđi ơi, em sẽ thấy dễ chịu khi ở đây. Không hiểu sao em biết vậy mà”.

Ngoài kia, trên đại dương, những đám mây lớn đang cuộn cuộn dâng lên và bỗng bành trôi một cách uy nghi. Một vài tia chớp chói lòa xuyên qua các đám mây làm cho mặt đại dương rực sáng và lấp lánh như mặt gương đẹp để gợn sóng. Đôi rùa bò lên bãi biển và đi vào đất liền.

Ngồi trên đỉnh một quả đồi với gió đại dương vi vu bên tai, chúng cảm thấy như đang cưỡi trên một hòn đá lớn bỗng bành giữa biển khơi. Vui sướng với viễn cảnh tuyệt đẹp ấy, Gôđi và Lôti quyết định chọn một góc của một hòn đá tảng gần đây làm nơi trú ngụ.

“Ôi, ta thấy vui mừng quá - Tất cả các cuộc hành trình của ta giờ đây giống như một giấc mơ. Cứ nghĩ tới những

ngày sống bình yên sắp tới ta lại thấy mọi kí ức đắng cay của buồn tủi và cực nhọc như tan biến tất cả, chỉ còn lại dư vị ngọt ngào mà thôi”.

*

* *

Đêm ấy, trăng rằm, trời trong sáng. Gôđi nhìn Lôti mù lòa, trùu mển ước gì nó có thể cho Lôti mượn đôi mắt mình để nàng chiêm ngưỡng được vẻ đẹp của hòn đảo dưới ánh trăng sáng ngời.

“Lôti yêu quý, anh nặng lắm. Em sẽ không bị đè bẹp chứ?”.

“Ôi, anh có nặng đến mấy cũng không sao, anh là nguồn hạnh phúc của đời em mà”.

“Thế thì, nếu em chịu được sức nặng cơ thể anh, chúng mình hãy hòa làm một... A, Lôti thân yêu, bây giờ anh sẽ để lại trong em một chút của bản thân anh, một hạt giống làm bằng chứng cho đời anh, cho tình yêu của anh đối với em”.

Lôti vươn dài cổ và hướng đôi mắt mù lòa nhưng tràn đầy yêu thương về phía Gôđi, gật đầu sung sướng. Hòn đảo và vịnh cát sáng long lanh dưới ánh trăng. Sóng nhẹ vỗ bờ. Vùng Nam Thái Bình Dương trải ra mọi hướng xung quanh đảo trong sự tĩnh mịch của đêm tối.

“Trời ơi, anh Gôđi ơi, em hạnh phúc quá! Em tự hỏi, rồi sau sẽ ra sao... Các con em, rồi chúng sẽ có con của chúng, và cứ thế tiếp tục”.

Gôđi gõ chân trước của mình lên mai Lôti làm nhịp, và bắt đầu hát vui vẻ:

Trên lưng cha rùa con trai cưỡi

Trên lưng con trai rùa cháu trai cưỡi

Hey - hey - hi - ho -

Trên lưng mẹ con gái cưỡi

Trên lưng con gái cháu gái cưỡi

Hey - hey - hi - ho -

Trên lưng cha rùa con trai cưỡi

Trên lưng con trai rùa...

“Ôi nhưng em lo lắm anh Gôđi ạ. Nếu con cái chúng mình sinh ra bị mù giống em thì sao nhỉ? Đứa nọ tiếp đưa kia, những con rùa con mù lòa lần mò ra biển, cố để sống còn trong cái đại dương khủng khiếp ấy”.

“Không có gì phải lo lắng cả, đã có anh bên cạnh rồi, em yêu ạ”, Gôđi gạt đầu tự tin nói.

“Gôđi, anh nặng thật đấy!”.

“Thế nên anh mới hỏi liệu em có chịu nổi sức nặng của anh không. Tất nhiên, giống rùa biển khổng lồ chúng ta nặng là lẽ đương nhiên rồi”.

Lôti quay đầu về phía bạn tình và nở một nụ cười dịu dàng chan chứa yêu thương.

*

* *

Đôi rùa sống trong một giấc mơ hạnh phúc. Bụng Lôti ngày một to hơn. Gôđi khó mà dấu nổi vẻ vui mừng.

“Nếu ta còn ở trong cái bể kính do con người làm ra ấy...”. nó nói lớn tiếng, nhưng không phải với ai khác mà với chính mình. “Chỉ nghĩ tới nơi ấy là ta đã rùng cả mình rồi. Làm sao mà bất cứ con rùa đáng kính trọng nào sống trong cái hộp vuông ấy mà lại tìm cách đẻ ra được trứng tròn?! Những quả trứng của con người thì hình vuông, phải không?”. Lôti đã cười phá lên khi nghe thấy thế.

Nhưng rồi hạnh phúc của đôi rùa không kéo dài mãi mãi. Bụng Lôti ngày một to hơn, nhưng cơ thể nó ngày càng yếu đi vì bệnh tình của nó ngày càng trở nên trầm trọng hơn. Nó cảm thấy nặng và mệt nhọc khắp cơ thể, và thường xuyên thấy bụng sôi ùng ục, không ăn uống gì được cả. Ôi, mặt và chân nó trở nên gầy gò biết bao!

“Gôđi ơi, rồi em sẽ ra sao, - số mệnh em là sắp phải đi theo con đường mà họ hàng và bạn bè em đã đi, anh biết không”, Lôti dăm chiêu nói rồi buồn bã cười. Tìm mọi cách để cứu bạn tình của mình là ý nghĩ duy nhất của Gôđi. Ban ngày, hướng lên trời xanh và mây trắng, và ban đêm hướng lên các vì sao nhấp nháy trong màn đêm, Gôđi cầu nguyện, tha thiết và liên tục.

*

* *

Vào một trong những ngày ấy, khi Gôđi đang ngồi cầu nguyện, nó nhìn thấy phía xa một cột bụi nước trắng xóa bay lên từ đại dương, rồi một nhóm cá voi bơi đến.

“Ơ kìa, không biết có phải là bầy cá voi mà ta đã gặp trước đây không nhỉ? Khi ấy, họ đi tìm một chỗ để chết - ta hi vọng họ không định chết ở đây sau khi đã đến mọi chỗ khác! Được, ta chỉ ra chào họ thôi”. Nói rồi, Gôđi bơi ra gặp họ.

“Gì thế này?! Có phải là anh bạn rùa mà chúng mình đã gặp không? Hô hô hô! Gặp lại anh hay quá anh bạn rùa khổng lồ ạ”. Cá voi đầu đàn thân ái nhìn Gôđi.

“Trước đây khi gặp bạn, chúng tôi đang đi tìm một chỗ phù hợp để có thể chết. Bơi trong nước độc, thì cái chết chỉ là vấn đề thời gian. Ôi, thân thể chúng tôi như bị cứa và trái tim như bị đâm!”.

“Thế nào?”, Gôđi cắt ngang, “Dẫu vậy, hình như các bạn có vẻ phần chấn. Trông các bạn có vẻ khá hơn”.

“Bạn không biết à?! Bạn hẳn phải biết Biển Xuria ở tận phía bên kia Thái Bình Dương. Có một cái cây mọc ở đấy, mọc từ đáy đại dương lên, một cái cây to ơ là to, một cái cây sự sống sẽ cứu mọi chúng ta. Muôn loài từ mọi nơi trên trái đất đang tìm tới cây đó để uống mật tiết ra từ rễ cây. Chính vì thế mà bạn nhìn thấy chúng tôi như thế này đây là nhờ có mật cây ấy đấy. Nếu có bao giờ hòng chúng tôi lại bị đau, chúng tôi chỉ việc quay trở lại đó là khỏi ngay”.

“Tôi không biết”, Gôđi nói, “tôi không bao giờ nghĩ là một việc như vậy lại có thể xảy ra”.

Gôđi hỏi để biết rõ chi tiết về nơi cây mọc rồi vội vã trở vào thuật lại tất cả cho Lôti hay.

“Lôti ơi, có lẽ cái cây ấy cũng chữa khỏi được cái bệnh lạ lùng mà em đang mắc phải, nó ở Biển Xuria, tận biển Thái Bình Dương”.

“Cây sự sống ư? Anh đang nói về gì thế?”.

“Ôi, chính anh cũng biết rất ít về nó, nhưng hình như là chỉ đến gần cây, sờ nó và uống mật cây là bệnh về đầu óc, thể xác và tinh thần đều có thể khỏi. Bầy cá voi đã bảo vậy mà”.

“Em không tin”, Lôti nói. “Luôn có quá nhiều những chuyện khoác lác như vậy trôi nổi trên đại dương”.

“Chớ vội vã kết luận, Lôti. Trong cái thế giới này, khi thiên nhiên đã bị đẩy lùi vào một góc, những việc không thể tin được chắc chắn xảy ra. Hẳn là những sự việc mà chúng ta không biết hoặc không hiểu cũng nhiều như những hạt cát trong đại dương mông mênh này. Tuy vậy, anh sẽ đến nơi ấy để tìm hiểu, dù xa xôi đến mấy. Loài rùa chúng ta có một câu ngạn ngữ - “Ngay cả điều bất hạnh, trong hai năm sẽ trở thành niềm hạnh phúc” - nhưng anh tự hỏi liệu cái thảm họa mà bàn tay con người gây ra này có khi nào trở thành niềm hạnh phúc không. Tuy nhiên, đối với sinh vật sống thì hi vọng là chính sự sống vậy. Chúng ta không nên để mất hi vọng. Có thể có rùa con nở ra từ những quả trứng với mắt mù, tai điếc, và ngay cả những con rùa không thể kéo nổi đầu, chân vào trong mai, nhưng thế thì sao nào? Dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa, anh sẽ làm mọi cái cần thiết để giữ niềm hi vọng sống mãi”.

Lôti nghe Gôđi nói, không thật tin, nhưng cảm thấy niềm tự hào và niềm vui dâng lên trong lòng.

Bụng Lôti to hơn và bệnh tình nó cũng trầm trọng hơn, Gôđi vì thế sẵn sàng lên đường đến Biển Xuria.

“Gôđi thân yêu ơi, anh mau về với em nhé. Ngay cả khi anh không tìm thấy cây sự sống, có anh bên cạnh là em thấy yên lòng”.

“Lôti, anh sẽ tìm cách chữa cho cơ thể em khỏi mọi thứ bệnh. Em chớ có lo lắng về các chú rùa con sắp ra đời”.

Này, chú rùa kia, này chú rùa, chú rùa

Trong thế giới này, trong toàn thế giới rộng lớn này

Chẳng có ai, chẳng có ở đâu, chậm như chú...

Ôi, chậm như thế chú sống làm sao?!

Vừa cười khúc khích vừa hát, Gôđi, con rùa biển khổng lồ một lần nữa lại rời đất liền ra đại dương, nó bơi về phía Biển Xuria.

CÂY SỰ SỐNG Ở ĐÂU?

Chẳng bao lâu, Gôđi đã phát hiện ra một cái khá ngạc nhiên... Nó nhận thấy rằng ở dưới nước đại dương, trên trời cao, và dưới đáy đại dương bên dưới, tất cả các loài vật đều đang đi cùng một hướng với nó.

“Đến Biển Xuria, tiến lên, đến Biển Xuria” - đó là cái mà Gôđi nghe muôn loài nhắc đi nhắc lại trong khi chúng vỗ cánh, quẫy vây, ve vẩy đuôi, bước chân hướng về phía trước với vẻ mặt đầy quyết tâm.

“Trời, thật là một cuộc diễu hành dài vô tận! Mình không nghĩ lại lọt vào giữa sự đi lại đông đảo thế này. Nhưng cũng có một số con đi ngược lại, trông chúng thực hài lòng, nhiều con còn ngậm trong miệng. Đó chắc là lá của cây sự sống”.

Bơi trên mặt đại dương, Gôđi bắt gặp một đàn thỏ đi trên một chiếc bè.

“Sao vậy, các bạn thỏ? Các bạn cũng có việc gì phải làm ở đại dương đây cơ à?”.

“Hãy nhìn vào mắt chúng tôi mà xem. Bảo đảm là mắt chúng tôi vốn không phải như thế. Những đôi mắt đỏ này hàng ngày bị nhỏ đầy loại thuốc thí nghiệm của chúng tôi có thể chữa được bao nhiêu”. Con thỏ như giận điên lên khi nó nói về cuộc sống của chúng với con người.

“Nhưng mà tại sao?”.

“Chúng tôi không biết”. Rồi một con thỏ khác rít lên, “đó là một cuộc thí nghiệm đồ mỹ phẩm”.

“Mỹ phẩm?”.

“Đúng vậy, để làm cho khuôn mặt của con người trông hấp dẫn hơn. Trong quá trình thí nghiệm, họ hình như chẳng may may phiền lòng khi phá hủy những khuôn mặt của những động vật khác, những sinh vật người ti tiện ấy!”.

“Tôi từng sống trong một bể kính nên tôi cũng biết đôi điều về con người. Một giống vật không ra vật mà lại đạt

được địa vị phồn thịnh và đầy uy quyền đối với tất cả động vật chúng ta, bạn có nghĩ thế không?”.

Nói rồi, Gôđi lặn xuống nước để xem nơi ấy ra sao. Đúng lúc ấy, khoảng mười con cá heo bơi vèo tới làm nó ngã xuống trong nước.

“Từ từ chứ, các bạn cá heo ơi! Như thế hơi nguy hiểm đấy phải không? Không phải muôn loài trong đại dương đều có thể di chuyển với tốc độ như các bạn. Hãy nghĩ tới chúng tôi nữa chứ, phải không?”.

“Xin lỗi bạn rùa khổng lồ nhé. Ôi, nhưng kinh khủng quá! Hãy nhìn này. Được cấy vào dưới da chúng tôi là những mục tiêu bom và những máy móc vô tuyến kiểm soát từ xa. Những con người chỉ phải ấn một cái nút ở trung tâm chỉ huy thế là chúng tôi được gửi đúng vào giữa quân địch, và bùm! - những trái bom phát nổ đúng vào chỗ chúng tôi đến. Hẳn là hiện giờ chúng tôi bơi như điên rồi, nhưng chúng tôi biết làm thế nào được để thoát khỏi sự khủng bố được cấy ngay trong người chúng tôi?”.

“Ôi, thật buồn quá nhỉ!”. Gôđi nói. “Tôi sẽ trở lên bơi trên mặt đại dương vậy”. Khi đầu vừa nhô lên, Gôđi nhìn thấy vô vàn sinh vật có cánh bay trên trời cao, tất cả đều hướng về Biển Xuria, đến mức mà ánh mặt trời hầu như bị che lấp.

“Không biết Lôti thân yêu hiện đang làm gì... Ta phải tìm cho ra cây sự sống này mới được, và thật nhanh!”.

Rùa khổng lồ bơi hết sức mình, vì sự sống thân yêu - sự sống của Lôti yêu quý.

*

* *

Vài giờ sau, Gôđi nhìn thấy có một vệt đen títt đằng xa trên mặt đại dương. Khi vệt đen trông rõ hơn, nó lặn bắm, “có thể là gì nhỉ, nổi trên sóng tận nơi đây?”.

Bơi nhanh hơn, rùa khổng lồ đến gần hơn. Rồi nó nhận ra hình dáng của một con tàu lớn, một chiếc tàu chở dầu cũ kĩ.

“Ôi, không phải ở đây chứ, mình hi vọng thế! Đừng có nói với tôi là con người đã vứt bỏ một cái tàu chở dầu vô dụng ở nơi đây... hoặc có lẽ họ định tổng tháo hắc ín hoặc cạn dầu

xuống Biển Xuria. Họ thật nhẫn tâm và vô trách nhiệm! Ta sẽ phải làm cái gì đó nếu như không thể đục được một lỗ hổng trong thân tàu để đánh đắm cái con tàu khốn kiếp ấy”.

Gôđi giận dữ bơi về phía con tàu, nhưng nó gặp thêm một sự ngạc nhiên nữa. Trên boong tàu, nó trông thấy rất nhiều các con vật thuộc đủ loại rồi một lá cờ bay trên đỉnh cột buồm với dòng chữ “Chữ thập trắng của Người mẹ Thiên nhiên”, những con khỉ mặc tạp dề trắng và đeo găng tay, chạy khắp nơi trên boong tàu rộng. Một số con còn sử dụng những sợi dây buộc trên cột buồm để đu từ nơi này đến nơi khác trên boong. Đó có vẻ là một nơi bận rộn thực sự!

Bỗng nhiên, một quả chuối tuột khỏi tay một con khỉ đứng cạnh bao lớn gần mép boong, Gôđi lao xuống nước và nổi lên với quả chuối ngậm ở miệng.

“A, chào bạn rùa của tôi”, con khỉ nói lớn. “Rất cảm ơn, vì ở đây khó kiếm được chuối. Hãy đưa nó cho tôi nào”.

Trong khi Gôđi bơi quanh bên cạnh con tàu, một con khỉ to ném một cái ròng rọc qua bao lớn và hạ thấp một cái túi xuống mặt nước. Gôđi tìm cách ném quả chuối vào túi, nhưng nó chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo gì thì bản thân đã bị nâng lên và kéo lên boong.

“Hình như bạn hơi vội đấy, bạn khỉ ạ”, Gôđi nói trong khi bò ra khỏi túi rồi đứng trên boong, người ướt đầm. “Bạn chỉ muốn quả chuối, nhưng rốt cuộc bạn lại kéo cả tôi lên”. Nó cười bực dọc, tự hỏi rồi chuyện gì sẽ xảy ra nữa đây.

Gôđi ngoái đầu nhìn xung quanh, và nó nhìn thấy cái boong tàu rộng lớn xếp đầy giường trắng với đủ mọi kích cỡ. Nằm trên giường là những động vật thuộc đủ loại, không có con nào trông khỏe mạnh. Đứng trước những con vật thuộc đủ loại đang đau đớn như thế, Gôđi bỗng cảm thấy ngượng ngùng vì nó chỉ quan tâm đến bản thân và gia đình mình mà thôi.

Có những chiếc giường nhỏ trên đó có những chú dế nằm ngủ, những chiếc giường lớn cho những con voi nặng nề và cá sấu từ châu Phi. Toàn boong vang lên tiếng rên la buồn bã của các con vật bị đau.

“Không thể tin được! Nhưng có lẽ ít nhất mỗi loài có một con nằm ở trên con tàu này. Có phải tất cả chúng đang đi tìm cây sự sống không nhỉ?”.

“Bạn rùa khổng lồ ơi”, con khỉ cất ngang suy nghĩ của Gôđi. “Bạn đã giúp tôi nhiều lắm đấy. Chỉ có một quả chuối mà tôi thấy sướng rơn lên. Nếu như quả chuối ấy mà rơi mất dưới biển, thì hẳn là tôi thất vọng lắm đấy”.

“Bạn đang tìm kiếm thức ăn à?”. Gôđi hỏi.

“Ha ha hô hô, bạn khôì hài thế! Chúng tôi không phải kiếm thức ăn, mà kiếm cách để làm mất đi những tiếng rên rỉ thảm thương của sinh vật giống như những con trên tàu này”.

“Vì loài khỉ chúng tôi không có năng khiếu diễn thuyết, cái quyền lực của ngôn từ mà con người có được, nên giống người tiếp tục làm thay đổi thế giới theo ý họ. Mặc dù một số vật trong thiên nhiên không được đảo lộn, con người đã đào bới, lật tung những vật ngủ sâu dưới lòng đất và dưới đáy đại dương. Ôi, tất cả loài cây cỏ và loài vật đều giận dữ vì sự độc tài của nhân loại. Thật vậy, nhưng con người không biết gì về việc cả giới tự nhiên đang theo dõi và chú ý tới cái mà họ làm.

“Tuy nhiên, chúng tôi biết có một số cá nhân tuyệt vời trong số họ. Vì sao vậy, chính cái tàu này mà chúng ta đang ở trên - trong nhiều năm nó đã được dùng để chở năng lượng của con người, đó là dầu mỏ mà họ đã lôi từ dưới đáy đại dương lên, nhưng rồi một số người cảm nhận được nỗi đau của thiên nhiên đã chiếm lấy con tàu này và mang nó cho chúng ta để sử dụng như một bệnh viện nổi. Ngay cả bây giờ một số những con người ấy vẫn còn làm việc trên con tàu này, ở những vị trí mà bạn không trông thấy họ. Giá như có nhiều người thuộc loại này hơn sinh ra trên cõi đời thì sẽ có những lí do hơn để hi vọng. Ôi, bạn quá, bạn quá!”.

Con khỉ chạy đi để làm việc của nó, và một con voi nằm gần đó kêu yếu ớt.

“Ôi, ta đã đến đó chưa nhỉ? Có thực là có một thứ, đó là cái cây sự sống mà người ta nói với chúng ta không? Ôi, tôi

phải mau mau đến đó...".

Gôđi được nghe đủ loại chuyện của những động vật khác nhau tụ tập lại trên boong. Tất đều đặt hi vọng vào cái cây thần kì ở Biển Xuria xa xôi.

Trong khi Gôđi đang nói chuyện với các con vật, một đám mây đen kéo đến bầu trời phía xa con tàu. Đám mây hình như đang di chuyển nhanh đến, cho đến lúc người ta nhận ra đó là hàng nghìn chim chóc và sinh vật, trên trời, trên mặt nước và dưới nước đang hỗn loạn chuyển động về phía con tàu.

Cái đó làm cho những con vật trên tàu kinh hoàng. Những chiếc giường trước được xếp ngay ngắn giờ đây bị xô đẩy hỗn loạn trên boong tàu khi các con vật xô nhau chạy vừa hoang mang la hét.

"Tai họa rồi!". Con khỉ mà Gôđi gặp đầu tiên vừa chạy vừa hét.

"Có chuyện gì thế?". Gôđi hét át cả tiếng huyền nào.

"Bạn rùa khổng lồ ơi, sao mà lễ mễ thế? Nhanh lên chứ, chuẩn bị mà chạy trốn! Con người, con người đã đến! Họ đang chuẩn bị thử một quả bom to tướng ở ngay nơi ấy, trong vùng Biển Xuria!".

Con khỉ lại hét lên một lần nữa, rồi chạy đến trèo rất nhanh lên cột buồm. Rồi giọng nó phát ra từ loa phóng thanh.

"Tất cả hãy nghe đây. Con người sắp có một cuộc thí nghiệm mới. Tôi rất buồn phải thông báo rằng chúng ta không thể tiếp tục đi về hướng Biển Xuria nữa. Chúng ta đang phải quay lại. Xin hãy bình tĩnh, nhưng...". Giọng của con khỉ can đảm cuối cùng cũng biến thành những tiếng thốn thức tuyệt vọng mà cả con tàu đều nghe thấy.

Trong khi con tàu này, bệnh viện thú vật nổi đã từng là con tàu mơ ước của tất cả những con vật trên đó, chậm rãi thay đổi hướng đi, Gôđi thấy ruột gan rối bời.

"Không thể để tái diễn! Hành động ấy của con người! Như Lôti đã nói, ôi, chỉ cần cắn vào chân của một trong những sinh vật ấy đang phá hoại thế giới tự nhiên!".

“Ta đã quyết rồi! Ta không phải là hoàn toàn bất lực trước con người, phải làm cho họ biết còn có ta ở trên cõi đời này. Ta sẽ đi tới Biển Xuria, và chính ta sẽ rời cái quả bom ấy ra khỏi cây sự sống”.

Gôđi quay lại nhìn về phía xa, nơi có những đám mây đông to tướng đang cuộn lên trên bầu trời phía trên đại dương, và nó để toàn tâm toàn ý vào nhiệm vụ sắp phải thực hiện.

“Nhưng nếu đi, ta có thể không bao giờ gặp lại Lôti nữa... Tuy nhiên, nếu ta không mang được mật rể cây về thì nàng sẽ đau đớn biết bao! Ôi, ta phải đi đến vùng Xuria và với sức lực của chính mình, dạy cho con người một bài học... nhưng, không, ta phải chăm sóc đến gia đình ta chứ...!”.

“Mi đang nghĩ gì thế hả con rùa lẩn thẩn kia? Nếu cái cây sự sống này bị tan thành muôn mảnh, thì những sinh vật sống trên đời này biết đặt niềm hi vọng của chúng vào đâu? Từ những tháng năm sống trong bể kính ta luôn luôn chỉ nghĩ đến mình mà thôi. Ta đã không nghĩ gì tới cuộc sống của bạn Pulu của ta. Chỉ vì chúng ta tất cả đều trở thành ích kỉ và không thể đoàn kết lại nên con người mới có thể làm được bất cứ gì họ muốn đối với chúng ta. Đúng, ta phải đến Biển Xuria. Lôti, mong em hiểu cho lòng anh, mong em hiểu...”.

Gôđi nhắm mắt lại và nhảy khỏi boong tàu, quay lại với đại dương.

*

* *

Biển Xuria lấp lánh dưới ánh mặt trời chói chang, nước ở đây óng ánh một màu xanh hầu như rất huyền bí. Gôđi bơi dưới nước, nhô đầu lên mặt nước vừa đủ thời gian để xác định vị trí, hít một hơi, và quan sát xem có gặp con người không. Nó bơi thẳng đến giữa biển, vì theo con khỉ trên tàu cho biết thì có thể quả bom được đặt ở chỗ ấy, khoảng hai trăm mét dưới nước. Cây sự sống phải ở đâu gần đó, cao hơn hẳn khu vực nơi quả bom có thể đặt được.

Trong khi bơi về hướng đã định, Gôđi phải luôn luôn tránh những con vật chạy trốn theo hướng ngược lại. Rồi nó trông thấy đằng kia, ở trước mặt nó - một cái cây to, cành lá xòe ra trong nước về mọi hướng.

"A, kia rồi, cây sự sống. Nó quả to thật! Mình nghe nói rễ của nó cắm rất chắc xuống đáy đại dương để chọc thẳng lên không khí xuyên qua mặt nước, nhưng... Đây thực là một cái cây kì diệu. Thế mà họ định hạ nó bằng một quả bom...".

Gôđi hiện nay ở ngay giữa biển, và bỗng nhiên nó bị chặn đứng lại bởi một cái lưới dây thép được chăng ra để ngăn cách khu vực xung quanh nơi thí nghiệm.

"Họ nghĩ họ đang làm cái trò gì ấy nhỉ? Ta chỉ cần một cái là đứt và vào được để thực hiện nhiệm vụ của ta". Gôđi đã làm như thế và chui qua cái lỗ nó vừa tạo ra để đi vào vùng thử bom.

*

* *

"Hừ, quả bom đáng nguyên rủa ấy hiện ở đâu nhỉ?".

Gôđi nhìn mọi hướng, vừa bơi vừa tìm, một con rùa chỉ có một ý nghĩ trong đầu mà thôi. Mỗi khi ngừng vận động, nó cảm thấy đại dương xung quanh nó im lặng như tờ.

"Bạn khỉ nói rằng có thể có một sợi cáp điện màu đen nối với quả bom. Bây giờ, nếu ta cắn đứt được sợi cáp ấy, thì những con người nhẩn tâm ấy dù xoay xở thế nào cũng không thể phá hủy được cái cây. Nào, ta hãy mau tìm cho ra sợi cáp".

Con rùa khổng lồ không ngừng nói với chính bản thân nó trong khi bơi quanh tìm kiếm. Nó bỗng thấy bắn khoắn.

"Liệu có con vật nào ở đây vẫn chưa chạy trốn không nhỉ? Như vậy sẽ ra sao? Chắc là bất cứ sinh vật nào sinh ra lớn lên ở đại dương này đều phải nhận biết được những dấu hiệu nguy hiểm".

Gôđi bơi sâu hơn xuống, và thấy có chín mươi chín con bạch tuộc đủ kích cỡ, đang ngồi ngay ngắn thành hàng dưới đáy đại dương.

“Này, tốt hơn hết là các bạn hãy rời khỏi nơi này!”. Gôđi hét lên. “Mau lên, tất cả các bạn!”.

“Ờ... biết rồi mà. Thế nhưng, bạn biết sao không? Chúng tôi chả còn biết làm gì nữa. Bạn biết không, ngay cả khi chúng tôi chạy được khỏi nơi đây, cơ thể chúng tôi cũng không lành được cơ mà”.

“Những ai trong chúng ta thiết tha với cuộc sống luôn luôn đi tìm nguồn hi vọng”, Gôđi nói.

“Khi không đi tìm kiếm, chúng tôi thường phải tạo ra hi vọng. Tuy nhiên, trong thế giới ngày nay, tạo ra hi vọng không phải dễ. Thực vậy, con người vất cái gì xuống đại dương thế này? Chúng tôi trông thấy họ ra đây hàng ngày, tổng tháo bao nhiêu thứ xuống đại dương, ở khắp nơi, ngay cả chất thải của những nhà máy điện hạt nhân, nhưng hình như họ nghĩ rằng không có ai nhìn thấy, không có ai biết. “Ô, đại dương rộng lắm, sâu lắm kia mà”, họ thường nói với nhau như vậy. Khi có một cái gì kinh khủng xảy ra với cái thế giới không nhìn thấy được này, đến khi nó tới mức mà con người nhận ra thì muộn quá rồi không thể khắc phục được nữa”.

Con bạch tuộc vừa nói vừa giơ tám cái vòi ra để cho Gôđi nhìn. Các vòi của nó đều sưng phồng, và đầu vòi trở nên nhơn nhớt như những cục thạch.

Một giọt nước mắt to chảy ra từ mắt bạch tuộc.

“Mọi sinh vật trong đại dương đau đớn vì cơ thể đều bị như vậy. Chúng tôi từ xa đến tìm cái cây sự sống nổi tiếng. Chúng tôi nghe nói nó ở đâu đây trong vùng này nhưng chúng tôi đã tìm khắp từ hai ngày nay mà không thấy bóng dáng nó đâu cả”.

“Có lẽ các bạn nhầm đấy”, Gôđi nói. “Chính tôi đã nhìn thấy nó từ xa trong khi tôi bơi đến Biển Xuria. Tôi dám chắc với các bạn thế, đôi mắt của tôi không bao giờ bị ảo ảnh đánh lừa”.

Con bạch tuộc lắng nghe, lắc lư đầu. “Không, tôi không bao giờ nhận xét về một cái gì sau khi chỉ có nhìn thấy nó mà thôi. Bạn biết đấy, mọi thứ đều hiện ra trước mắt bạn.

Ví dụ, hãy tưởng tượng là bạn rất đói, và bạn sẵn sàng cho bất cứ cái nào trong tám chân - ấy xin lỗi, bốn chân của bạn để có được một con cá tươi. Vào những lúc như thế, ngay một cái cọng cỏ biển hay một hòn đá cũng có thể trông giống như một con cá dưới con mắt bạn”.

“Cái gì khiến bạn nghĩ vậy?”. Gôđi hỏi. “Chỉ có những vật thật sự nhìn thấy được bằng mắt thì mắt ta mới thấy, tất nhiên là thế”.

“Tôi sẽ nói cho bạn biết chúng tôi nghĩ như thế nào, bạn rùa khổng lồ ạ. Bạn biết đấy, chúng tôi đến đây vì cần cái cây sự sống ấy, nhưng không tìm thấy nó. Cái cây sự sống nó ở đây này, ở bên trong chúng tôi, trong trái tim chúng tôi, tôi cảm nhận được, chứ không ở nơi nào khác”.

Gôđi cau mày. “Tại sao nói với tôi những cái khó hiểu thế? Cả bầy cá voi không phải là đã hồi phục lại sức khỏe đấy ư? Dù sao chẳng nữa, cuộc sống vẫn tiếp diễn. Tôi đến đây để gỡ bỏ quả bom đáng nguyên rủa ấy của con người - hãy nhìn những chiếc răng này!”.

Gôđi há mồm, dữ tợn nhe răng của nó cho cả nhóm xem.

“Được thôi, bạn cứ thử tìm quanh về phía bắc xem, vì chúng tôi chưa đi xa về hướng ấy. Chính xác là cách đây 229 mét về phía bắc, chúng tôi đã quay lại và đổi hướng xuống nam. Đúng vậy, vì khi chúng tôi đi từ chỗ này sang chỗ khác, chúng tôi luôn đo khoảng cách bằng vòi của mình. Phải rồi, 229 mét”.

Ngay khi nghe nói vậy, Gôđi khuấy động nước và cát, bơi hết sức lực về phía bắc.

“A, hẳn là kia rồi! Đúng rồi, như bạn khỉ trên tàu đã nói, một sợi dây cáp dài nối với quả bom, và quả bom sẽ nổ khi dòng điện được truyền đến qua sợi cáp. Phải rồi, ta sẽ cắn đứt sợi dây kia bằng chính những cái răng này”.

Gôđi bơi mạnh bằng chân trước và lao về phía quả bom.

“Hừm, nhưng ngộ nhỡ đúng lúc ta cắn vào sợi cáp, con người đóng điện thì sao nhỉ? Ồ, mà chỉ loáng một cái là ta cắn đứt dây rồi. Trời ơi, nếu như điện truyền vào người ta thì sẽ ra sao nhỉ? Lôti, ta sẽ không bao giờ được gặp lại

nàng nữa. Ta sẽ không bao giờ sống được nếu bị như vậy, ta sẽ không bao giờ trở về. Ha ha, nhưng mà ta nhanh hơn, thông minh hơn một sợi dây cáp ngu si”.

“Lôti ơi, hãy gắng chịu đựng thêm chút nữa nhé, em có nghe thấy anh nói không? Anh sẽ hoàn thành công việc và sẽ mau chóng trở về bên em. Nếu không về, thì làm sao ta có thể nhìn thấy con cái chúng ta? Ai sẽ chăm sóc Lôti của ta?”.

Lần theo sợi dây và không ngừng nhìn xung quanh, Gôđi bơi tiếp, cho đến khi bỗng nhiên ở trước mặt nó hiện ra một khối kim loại hình cầu xấu xí treo cách mặt nước khoảng 250 mét. Nó bơi quanh, bơi quanh cái quả bóng quái gở, vừa ngẫm nghĩ.

“Chắc chắn là đây rồi. Đây đúng là quả bom do bọn người nhẩn tâm làm ra để phá hủy thiên nhiên. Vì những vật như thế này mà không khí trên trời, nước dưới đại dương, và cát trên sa mạc bị nhiễm đầy chất phóng xạ. Này, hãy trả lời ta đi, cái vật khốn kiếp này!”.

Gôđi ngừng nói một giây rồi đập cái mai cứng vào khối kim loại. Quả bom không phát ra tiếng nào, cũng không hề lay chuyển. Nó được treo ở đấy, lấp lánh một cách nham hiểm, cái quả cầu kim loại màu đen ma quái.

Vào đúng lúc này, cách đó nhiều hải lí, một nhóm người đang ngồi trên một đài quan sát, và một ngón tay đặt trên một nút bấm. Vào lúc mà nút được bấm, dòng điện sẽ chạy tới quả bom, và một cái máy tính thời gian sẽ bắt đầu trừ dần những giây cuối cùng trước khi bom nổ. Những con người tập trung ở đó đang mãi trò chuyện cùng nhau.

“Thời tiết đẹp nhỉ? Thật là một ngày tuyệt đẹp để thử một quả bom ở Nam Thái Bình Dương. Các vị biết không, hình như tôi chả bao giờ chán những cuộc thử thế này, dù thời gian giữa các cuộc thử thế nào cũng vậy. Đây chính là quả bom mới nhất. Không có nước nào có thể sản xuất được một quả tương tự, vì thế nó là biểu hiện cho hòa bình thế giới dài lâu”.

Viên trợ lí của ông ta đáp: “Nhưng, đó là điều mà ông đã nói về quả bom thử lần trước”.

“Thật vô nghĩa! Con người phải liên tục theo đuổi tiến bộ. Phát minh mà, anh bạn! Chính nhờ có những phát minh mới mà chúng ta mới chế ngự được thế giới này. Phải lắm, phát minh nhiều hơn đi, nhiều hơn nữa!”.

“Thế ông đã cho đi tất cả dân cư sống trong những hòn đảo lân cận ra khỏi vùng nguy hiểm chưa?”.

“Không phải tất cả. Một số kẻ ngu ngốc ương bướng vẫn ngoan cố ở lại”.

“Những cư dân trên đảo này không đùa đâu, chắc chắn vậy. Vì sao thế, chúng tôi đã tìm ra những hòn đảo này từ ba trăm năm trước, và có quyền chính đáng với các đảo đó. Chúng thuộc về chúng tôi. Chúng tôi có thể làm gì hơn được nữa? Đại dương rộng lớn, và không ai thực sự có thể nói chính xác công việc chúng tôi đã dẫn đến hậu quả gì, một khi cuộc thử kết thúc”.

“Đúng vậy. Hơn nữa, kết quả vụ thử lần này rất quan trọng cho việc nghiên cứu phát triển chương trình vũ trụ của chúng tôi. Trong thế kỷ tới, chúng tôi sẽ thống trị bầu trời, chắc chắn là vậy. Này, cái anh bấm nút kia! Sao cứ nấn ná mãi thế? Ta không có nhiều thời gian đâu nhé - bắt đầu đi”.

Lệnh của viên chỉ huy được viên trợ lí nhắc lại.

“Tuân lệnh, mọi chuẩn bị đã hoàn tất. Đây chắc chắn là một cơ hội vinh quang, bởi vì dân tộc chúng ta đã thực hiện 999 vụ thử. Đây là vụ thử một nghìn! Bắt đầu đếm lùi”.

“100, 99, 98, 97, 96, 95, 94, 93...”.

*

* *

Cách đó khá xa và ở dưới nước, Gôđi không biết gì về những cái đang diễn ra ở trên đài quan sát. Nó vừa mới ngậm sợi dây cáp vào giữa hai hàm răng.

“Cái này được làm bằng cái quái gì thế không biết? Cứng ghê!”.

Gôđi tội nghiệp cứ tưởng sợi dây cũng chỉ chắc như sợi dây bện bằng cây cỏ biển.

“Ta sẽ không chịu thua đâu! Nào, thử lần nữa xem sao - Cục! A, răng mình đã cắn sứt một miếng trên dây này! Đúng rồi, một số mảnh của sợi dây đã bị cắt đứt này. Mình nhìn thấy những mảnh ấy dưới nước kia”.

Hỡi ôi, cái mà Gôđi nhìn thấy chỉ là mảnh của những chiếc răng bị sứt, răng của chính nó.

“Ta mà chịu thua con người lần nữa ư? Răng của ta, những cái răng bị con người chế nhạo, xem chúng bị làm sao nào. Ta không cho phép, không, không cho phép thế này! Nghe đây, hỡi con người, hãy trả lại đại dương, trả lại bầu trời, trả lại trái đất. Hãy trả lại cho chúng ta Người mẹ Thiên nhiên kính yêu!”.

Gôđi thét lên trong đại dương, những chiếc răng sứt mẻ của nó vặn vẹo chìa ra khỏi mồm. Rồi, tất cả sức lực tiềm ẩn dưới mai nó trỗi dậy lan ra toàn cơ thể mệt mỏi của nó. Nó run lên trong giây lát rồi lại nghiêng hàm quanh sợi cáp với nỗ lực phi thường vốn có trong cuộc chiến dai dẳng và đầy quyết tâm.

Thế nhưng, người ta đếm lùi đã gần tới số không. Xa nơi ấy, trên trạm quan sát, và trên một con tàu thả neo xa xa ở một hướng khác, con người hồi hộp chờ đợi cái giây phút phát nổ.

Hiện họ đang cùng đếm - “8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, - không!”.

Dòng điện chạy qua dây cáp, và -

“Aaaaaaaaaa...!”. Cơ thể Gôđi nhận được một lượng điện mạnh đến mức mai của nó lập tức đỏ rực. Nước đại dương ở xung quanh sôi lên, bong bóng và hơi nước ùng ục trỗi lên mặt biển. Nhanh như chớp, đầu óc Gôđi tái hiện lại những cảnh đời của nó từ lúc ở trong bể kính, rồi hình ảnh Pulu và Lôti. Một nỗ lực cuối cùng dồn vào đôi hàm của nó và - phụt! - những chiếc răng sứt mẻ của nó cắt đứt sợi cáp đúng lúc cơ thể nó cũng trở thành một cục than đen nhem.

Mắt, chân và đuôi Gôđi bị xé ra thành nhiều mảnh và văng khắp nơi trong nước, nhưng hàm răng nó vẫn còn bám chặt vào một đầu của sợi cáp oan nghiệt, mai nó cháy thành than đen xì treo ở chỗ kia, đung đưa theo dòng chảy của đại dương.

*

* *

Vào đúng ngày hôm ấy, ở nơi cách xa chỗ Gôđi anh dũng hi sinh, một con rùa cô đơn ngồi trên một hòn đảo, đôi mắt mù của nó hướng về Biển Xuria. “Tối nay, hay ngày mai, hay...”. Lôti chờ đợi trong nỗi thấp thỏm và lo âu, vui mừng và sợ hãi lẫn lộn trong lòng nó vì ngày sinh nở sắp đến gần. Một cơn gió mát nhẹ thổi dưới ánh trăng rằm.

“Gôđi ra sao rồi không biết? Mình thấy nói tất cả loài vật đã từ Biển Xuria đã trở về rồi kia mà, nếu như không tìm thấy những chiếc lá của cái cây thần kì ấy thì cũng chẳng sao. Ôi, nếu Gôđi lạc đường không trở về thì sao nhỉ...”.

Lôti ngồi trên một quả đồi đối diện với đại dương trong khi mặt trăng tròn và to từ từ mọc lên cao trên bầu trời. Biển, trời, đất, và mọi cái trên không trung, hình như... tất cả đều im lặng như thể chờ đợi một cái gì đó sắp xảy ra.

“Ôi, đau quá...”. Lôti bỗng quay lại và đi xuống đồi về hướng con đường cát rộng rãi bên dưới, nó đi nhanh hết mức của một con rùa bụng mang dạ chứa. Trong khi những đợt sóng lặng lẽ vỗ bờ và một cơn gió dịu dịu thổi quanh người Lôti, nó bắt đầu đào cái hố với một kĩ năng hoàn hảo, dù trước đó không có ai dạy nó đào lỗ như vậy. Có một giọng nói, nơi thứ ngôn ngữ của thiên nhiên vang lên từ tận sâu thẳm lòng nó, một ý nguyện và xúc cảm không thành lời nhưng rất thực lan tỏa khắp đường gân thớ thịt Lôti.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, Lôti thở hổn hển và một quả trứng trắng, giống như một quả bóng bàn, rơi ra nằm lấp lánh trong hố cát. Lôti thở dài, vui và đau đớn, rồi âu yếm vuốt ve quả trứng rùa đầu tiên nó đẻ ra.

Khi quả trứng thứ một trăm được đẻ ra và nằm cùng với những quả trứng khác trong hố cát, Lôti cảm thấy sức lực

mình đang cạn kiệt, Lôti quay lại và trong khi ánh trăng đang nhường chỗ cho rạng đông, nó dùng cả bốn chân đùn cát lấp lên những quả trứng cho đến khi phủ hết tất cả.

Hít một hơi thở dài cuối cùng, Lôti nghe thấy bản thân nó bật ra, "Gôđi, giờ anh ở nơi nào, Gôđi ơi...". Rồi linh hồn nó lìa bỏ cái xác mòn mỏi, bệnh hoạn và lên đường đến nơi mà Gôđi chờ đợi.

*

* *

Hai tháng trôi qua, và trăng khuyết rồi trăng lại tròn. Đêm nay, bãi cát gần bờ biển phải đón rất nhiều khách.

Chúng đã nở. Một trăm chú rùa con đập vỡ vỏ trứng, đội cát và vô tình bò lên mai rùa mẹ đã chết. Tắm trong ánh trăng, những chú rùa bị lôi cuốn và nhịp sống, cùng nhau bò qua bờ cát đến với sóng biển mãi mãi xô bờ.

Rơi xuống nước, chẳng bao lâu chúng đã nhảy nhót, quay tròn như những chiếc lá trong xoáy nước dữ dội. Gắng sức để giữ cho nổi, chúng xoài chân ra và bắt đầu lội nước. Mắt mở to và đảo tứ tung, những chú rùa nhỏ bắt đầu cùng bơi với hết sức mình, và cứ như là có la bàn đặt trên lưng, cả bầy hướng thẳng về Biển Xuria.

Có phải là gió, hoặc có lẽ là sóng biển - ai đó hoặc cái gì đó phá vỡ sự yên tĩnh với bài ca dành cho muôn loài.

Hãy trả lại bầu trời, trả lại mặt đất!

Trả chúng tôi đại dương, như trước đây!

Thiên nhiên, Người mẹ chúng ta, Ngôi nhà của tất cả.

Chúng ta đồng thanh hét:

"Trả nó lại, để nó tự do!".

HẾT

tve-4U

CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ